

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 441
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΔΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΠΕΜΠΤΗ 16 ΜΑΪΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ έτητος Δραχ. 10.— έξέμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 15.— > Φρ. 8.—

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Μαυροβουνίου Μιλένα ἐπισκεπτομένη τὸ ἐν Κεττίγγη νοσοκομεῖον τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου
(Φωτογραφία ληφθεῖσα μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σκόδρας)

ΠΕΡΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΑΣΚΟΠΟΝ ΜΕΤΡΟΝ

Την πρωίαν της Κυριακής επυροβολήθη ο Έλληνας στέλος από τους Βουλγάρους, έξωθεν της Καβάλλας. Τό εσπέρας της ίδιας ημέρας τὸ ἐμάνθανεν ἐν Δοιδίω. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔγινε γνωστή ἡ εἰδησις τὸ ἀπόγευμα της Δευτέρας. Ἡ ἐπὶ διήμερον ἀπόκρυψις τοῦ γεγονότος τούτου ὑπὸ της Κυβερνήσεως ἔχει βέβαια τὸν λόγον της καὶ ὁ λόγος ἦτο νὰ μὴ ἀνησυχῆσθ τὸ κοινόν. Ἀλλὰ τάχα εἶνε ὁ πρόπος οὗτος νὰ προλαβάνη τὴν κοινήν ἀνησυχίαν; Φοβούμεθα δὲ ἡ πρόνοια αὐτῆς της Κυβερνήσεως καταλήγει εἰς ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ἦδη τὸ κοινὸν δυσπιστεῖ, ἀμφιβάλλει, καὶ ἀνησυχεῖ περισσότερο, διότι ἐπέισθη δὲ συμβαίνει γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀποκρύπτονται προσωρινῶς.

ΑΙ ΔΙΑΔΟΣΕΙΣ

Τὸ δὲ λυπηρότερον ἐκ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς τῶν ἀρμοδίων παρέρχεται ἔδαφος εἰς τὰς διαδόσεις, διότι ἀναγκαῖον προῖδν τῆς λογοκρισίας εἶνε ἡ ὑποψία καὶ ἡ διάδοσις. Ἀπόδειξις τὸ ὀκτώμηνον παρελθὸν διάστημα καθ' ὃ διαρρεῖ ἡ Ἐθνικὴ κρίσις. Τὶ δὲν διεδόθη κατὰ τοὺς μῆνας τούτους! Ὅποιας ἀνησυχίας δὲν ἐδοκίμασαν οἱ ἀφελεῖς, οἱ πιστεύοντες δὲ ἀκούουν, διὰ νὰ διαψευστοῦν κατόπιν ὅλα τὰ διαδιδόμενα. Ὑπάρχει ὠρισμένως τάξις ἀνθρώπων δειλῶν, ἡ ἐχόντων ταπεινὰ ἐλατήρια ἀντιπολιτεύσεως, οἱ ὅποιοι εἶναι πρόθυμοι, μέγιστο νόσον, ἢ νὰ γεννήσουν ἢ νὰ καταβροχθίσουν τὰς ἀπειθαντέρας τῶν διαδόσεων. Ἀπὸ τὴν τάξιν ταύτην προέρχονται εἰδήσεις, φανταστικαὶ βέβαια, αἱ ὁποῖαι ὄμως ἀκούν διὰ νὰ βασανίσουν τὴν τελαίπωρουμένην ἡδὴ Ἐθνικὴν ψυχὴν. Ἄν ἡδῆλεν ἡ Κυβέρνησις αἱ διαδομαίαι θὰ ἔπαιναν αὐτομάτως. Καὶ τὸ μέσον εἶνε νὰ κυκλοφοροῦν ἀμέσως αἱ ἐπισημοὶ πληροφορίαι νὰ πυλωθῆ τοιοῦτοτρόπως, διὰ παντός, τὸ σκόμα τῶν ψευδομανῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὁμοφρόνων τῶν ἐφημερίδων.

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ὡς πρὸς τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, καθεὶς τὸ βλέπει δὲ εἶναι σοβαρά. Τοῦτο ὄμως δὲν σημαίνει δὲ εἶναι καὶ ἀνήσυχια. Ἡ πεποίθησις ἐπὶ τὰς δυνάμεις τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ ἐπὶ τὴν πρόνοιαν τῶν κυβερνητῶν τὸν εἶνε ἀρετὴ διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν νυχικὴν ἀγωνίαν καὶ νὰ μᾶς εὐελπίη διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, οἰαδήποτε καὶ ἂν θὰ ἦνε ἡ ἐξέλιξις, τὴν ὅποιαν λαμβάνουν τὰ πράγματα. Τὸ βέβαιον εἶνε δὲ εὐρυσκόπητος ὅχι μόνον ἡμεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν καὶ οἱ φίλοι εἰς ἐναγκαλιὰν συμπερόντων, ἀντιδράσεων καὶ ἀντιζηλιῶν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς οἱ εὐρυσκόπητοι ἔξω τῶν πραγμάτων, δὲν ἡμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν πῶς θὰ ἐξέλθωμεν καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὁ Διάδοχος Γεώργιος, ἔξακολουθῶν τὸ ταξιδίον του ἀπὸ τὰς ἀπελευθερωθείσας χώρας, ἐφθάσεν εἰς τὸ Ἀργυρόκαστρον, εἰς τὸ Δελφίνον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἁγίους Σαράντα, παντοῦ τυχῶν ἐξαιρετικῶν ὑποδοχῶν καὶ περιποιήσεων. Ἐξ Ἁγίων Σαράντα ἐπαυρήσεν εἰς Πειραιᾶ διὰ τῆς «Σφακτηρίας».

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Μομφεράτος ἐμίλησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον κατὰ τῆς Βαλκανικῆς συμμαχίας καὶ παρεπέμφθη εἰς τὸ Στρατοδικεῖον. Ὅμοιος τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Ἀδαμαντίου.

Κατόπιν τῶν συμπλοκῶν αὐτῆς συνέβησαν μεταξὺ Ἑλληνικῶν καὶ Βουλγαρικῶν στρατῶν εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν μετῆρ ἑπὶ τόπου ὁ Βασίλεὺς Κονστατίνος.

Τὸ ἀτμόπλοιο «Νεβόδα» τῆς ἀτμοπλοίας Χατζη-Δαυτῆ, ἐξερχόμενον τοῦ λιμένος τῆς Σμύρνης, προσέκρουσεν ἐπὶ τροπικῆς καὶ ἀνεπιτάχθη, βυθισθὲν κατόπιν αὐτανδρῶν. Τὰ θύματα ὑπολογίζονται εἰς ὑπερβαίνοντα τὰ 100.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐφθάσε μέγας ὄριθμος Ἑλλήνων προσφύγων ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, τὰ ὁποῖα κατέλαβον οἱ Βούλγαροι.

Μοῖρα τοῦ στόλου μας ἀποτελούμενη ἀπὸ τὰ φρεατὰ «Γ. Ἀβέρωφ» καὶ «Φαρά» καὶ τινὰ ἀντιτορπιλλικὰ, ἐκωνοποβολήθη ἀπὸ τὰ Βουλγαρικὰ ποροβόλα τῆς Καβάλλας, ἐνῶ ἐπέλεν εἰς ἀπόστασιν 3 μιλίων ἀπὸ τῆς ἑσχῆς.

Ἀνεκοινώθη ἐπίσημος δὲ κατὰ τὰς τελευταίας συμπλοκάς τοῦ Παγγαίου ἐφρονεῖσθσαν ἐκ τῶν ἡμετέρων 3 ἀξιωματικοὶ καὶ 56 ὁπλίται, ἐτραυματίσθησαν δὲ 3 ἀξιωματικοὶ καὶ 184 ὁπλίται.

Ἡ ἐπανόληψις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς μας ἀνεβλήθη πάλιν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Η ΜΕΣΗ ΟΔΟΣ

Ἐπιγὰ προχθῆς καὶ παρηκολούθησα τὴν ἐπέλευσιν τοῦ διπράκτου δράματος τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Λαβεντᾶν «Servir» εἰς τὸ θέατρον τῆς Δοσ Κοτοπούλη ἀπὸ τὴν πρωταγωνίστριαν μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ διερχόμενοι ἦσαν καλὰ μελετημένοι, εἶχαν ἐννοήσῃ βαθειὰ τὸ ψυχολογικὸν φόντον τοῦ ὁλοῦ των καὶ μισορεῖ νὰ λελθῆ, δὲ σπεῖ δωκαν ἐπὶ τῆς σκηνης ἐκεῖνον ἀκριβῶς, πῶς ἐφαντάσθη ὁ συγγραφεὺς. Χωρὶς νὰ νομισθῶ ὑπερβολικός, τοῖμω νὰ γράψω, πῶς ἡ παράστασις ἐκεῖνη ἦτο διὰ τὴν Τέχνην μῖα ἀληθινὴ μυσταγωγία. Ἰδίως ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη ἤρθη εἰς πραγματικὰ ὄψη τῆς δραματικῆς ἡθοποιίας, ἐδείχθη διὰ μῖαν ἀκόμη φορᾶν ἡ μεγάλη καλλιτέχνης, ἡ δυνατὴ, ἡ ὑπέροχος.

Τὴν κατηγοροῦν μερικοὶ, δὲν κρίνει καλὰ παραστατικῶς ἀπὸ τὴν σοβαρᾶν τέχνην καὶ δὲ πρῆτοι μόνον ν' ἀναβιβᾶτῃ δρᾶματα ἢ κωμῳδίας, ὅχι δὲ καὶ Ἐπιθεωρήσεις. Δὲν εἶμαι σύμφωνος· πῶστα ἀπὸ ὅλα καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς θεατρικῆς τέχνης, ἡ ἐπιθεωρησις, ἔχει τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν ἀξίαν, ἔχει μερικὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται τάλαντον, ἡθοποιᾶ ἐπειτὰ μὴ λησμονώμεν, δὲ καὶ κατὰ τὰς γραφάς, οἷκ ἐπ' αὐτῶ μόνον τραφεῖσται ὁ ἀνθρώπος. Καὶ τὴν σιγμῆν, πῶς τὸσον πολὺ ἐκυριόχρησε καὶ ἐπεβλήθη ἡ ἐπιθεωρησις, τὸσον πολὺ ὄρεσι εἰς τὸν κόσμον, ὥστε ἀδρόος νὰ σαρρεῖ, βεβαιωθῆτε, δὲ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ τραφῆ μιν με ἄρτον ὁ θίσιος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐξοστρακίσῃ τὴν ἐπιθεωρησιν ἀπὸ τὸ πρόγραμμά του.

Ἀπολαμβάνων ὄμως προχθῆς εἰς τὸ προσωπερῶν ἐργῶν τοῦ Λαβεντᾶν ὅλα τὰ συγκλητικὰ οἷα τῆς μεγάλης Τέχνης ἐσοκέθηκα, πῶς αἱ γῶνται μποροῦν, ἀλλὰ καὶ πρῆτοι νὰ συμβιβασθῶν με ἓνα ἀπλοῦστατον, μὰ καὶ συγχρόνως ἐπιβεβλημένον μέσον: με τὸν μοιραῖον δηλαδὴ ὁ θίσιος τῆς Δοσ Κοτοπούλη τὰς παραστάσεις του μεταξὺ ἐπιθεωρήσεως καὶ δραματικῶν ἐργῶν· καὶ εἶνε δὲν θὰ εἶνε παραπονεμένος καὶ ὅστις εἶς ὄλους θὰ δίδεται ἡ εὐκαιρία, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ τερατὰ ἔργα, ν' ἀπολαμβάνουν καὶ τὴν ὑπεροχὴν κατ' ἐξοχὴν δραματικὴν τέχνην τῆς μεγάλης ἡθοποιού μας, πῶς εἰς τὴν τραγωδίαν ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ εἶνε ἡ πρώτη Ἑλληνίς ἡθοποιός.

Ὁ Μόνος

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ;

Ἐθρυσκόμεθα εἰς θεατρικὴν κρίσιν; Τοῖμω χριστον οἱ θεατρικοὶ κύκλοι παραπονίζονται δὲ ὁ κόσμος ἀραιώνει εἰς τὰ θέατρα. Καίτοι ἐφέτος ἔχονεν ὀλιγώτερα θέατρα ἀπὸ ἄλλα καλοκαίρια, ὁ κόσμος εἶνε πολὺ ἀραιότερος.

Βεβαίως αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπιστροφῆσιν. Ἀλλὰ ἡ ἀνησυχία τῶν τελευταίων ἡμερῶν, αἱ ποικίλαι εἰδήσεις καὶ φήμαι περὶ τῶν Ἑλληνοβουλγαρικῶν ἀπέσπασαν τὴν προσοχὴν τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ ἄλλοῦ. Καὶ τὰ θέατρα ἐρήμωσαν.

Ἐτοὶ δὲν πιστεύομεν κανεὶς νὰ εὐχεται τὸσον ὑπερ τῆς εἰρήνης δυνεὶ οἱ ἡθοποιοὶ καὶ οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς μας!

ΠΟΙΗΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Εἰς τὴν αἰδοῦσαν τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Συλλόγου «Τέχνη» εἶνε τὴν παραθέσθον Κληρικὴν φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ τῶσον πάλιν ἀποθανόντος ποιητοῦ Σπύριου Σολοῦ. Κατὰ τὸ μνημόσυνον αὐτὸ παρεβρέθησαν οἱ πλείστοι ἀπὸ τοὺς νέους μας ποιητὰς καὶ φίλους του καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ. Ὁμιλεσε εἰς αὐτὸ ὁ κ. Χαρ. Παπαντωνίου περὶ τοῦ ἐπιπέδου νέου ὡς ποιητοῦ καὶ ὡς ἀνθρώπου. Κατόπιν δὲ ὁ κ. Γεώργ. Καρζῆς ἀπήγγειλε μίαν νεκρικὴν ὄδην καὶ ὁ κ. Βίκτωρ Ζήνων ποιήματα τοῦ Σολοῦ.

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ὄλοι μας ἐνεθυμήθημεν τὸν ἄλλοτε τῶσον τρομερὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν Ἀτμοπλοικῶν ἑταιρειῶν.

Καὶ δὲν εἶχομεν ἀδικον νὰ τὸν ἐνθυμηθῶμεν. Δὲν ἐθρυσκετε δὲ ὑπάρχει καταληκτικὴ ὁμοιότης εἰς ὅ, τι συμβαίνει σήμερον μεταξὺ τῶν θεάτρων Κυβέλης καὶ Κοτοπούλη καὶ εἰς ὅ, τι ἄλλοτε συνέβαινον μεταξὺ «Πυλάρου» καὶ «Ἄσου».

Καὶ ὅπως τότε ἐγίνεν ἡ σύγκρουσις καὶ ἔπειτα θύματα τῆς μανίας τοῦ συναγωνισμοῦ τῆς ταχύτητος οἱ δυστυχεῖς ἐπιβάται, εἶτα τὰρα ἐπέσε θύμα τὸ ἀναβιβασθὲν με ἰαγροδὴς ταχύτητα εἰς τὴν οκνηρὴν Γαλλικὴν ἐργῶν Σερβίον (Ὑπηρετεῖν).

Ἐντὸς 30 ὄρων καὶ οἱ δύο θίσιος τὸ μετῆρσαν, ἐμοῖρασαν τοὺς ὄλους, τὸ ἐπρωβήσαν καὶ τὸ ἐταίσαν!

Ταχύτης δηλαδὴ ὑπεραμερικανικῆς.

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Ἡ ἱστορία τῆς Ἱατρικῆς μᾶς ἀποκαλύπτει περιεργὰ πράγματα.

Εἰς τὸ Λοιδίον κάποιος Ἄγγλος ἱατρός ἐκ τῶν ἐγκρίτων ἔλαβε κατ' αὐτὰς διαλέξῃ περὶ τῶν φαρμάκων, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ἱατροὶ. Ὅστω δὲ παρετήρησεν δὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα σήμερον μετεχειρίζομεθα ἦσαν ὁμοίως ἐν χρήσει καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους, ἐνῶ ἄλλα φάρμακα ἐν χρήσει τότε τῶρα ἀπεκηρύχθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Π. χ. τὸ κινῖνον ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους ἦτο ἐν χρήσει. Ἀλλὰ ἐξ ἄλλου οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ὡς φάρμακα τὰ δέρματα τῶν μελισσῶν καὶ τῶν μυρμηκῶν! Τὰ φάρμακα αὐτὰ σήμερον πλέον ἐννοεῖται δὲ κατηργήθησαν.

Ἀπὸ τὰς μελέτας του δὲ ταῦτα ὁ Ἄγγλος ἱατρός φθάνει εἰς ἓνα συμπέρασμα: δὲ ὅσα φάρμακα ὀφείλονται εἰς τὰς ὑποδείξεις τῆς φύσεως ἔμειναν αἰώνια, ἐνῶ ὅσα ὀφείλονται εἰς διαισθηματικὰς ἀπεσοροαζήσθησαν τελείως ὑπὸ τῆς σοβαρᾶς ἐπιστήμης.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ὁ πόλεμος φαίνεται, ἐπέπνευσε τοὺς θιατρικούς συγγραφεῖς μας, πάλαιον; καὶ νέον; νὰ γράψουν ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ παρῶσθαι κατὰ τῆς ἐφετεινῆς θερινῆς περιόδου. Ὅστω ἤδη μαθηθόμεν δὲ ὁ δημοσιογράφος κ. Τῆνης Παπαγιαννῶπουλος παρεδῶσεν εἰς τὸν θίσιον τῆς κ. Νίτσα Μουστακίαν τριπτακτίον πρῶτον μετ' ὀμάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Γενικὴ Ἐπιστρατεύσις». Αἱ δοκμαὶ τοῦ ἔργου ἤρξαν ὑπολογίζεσθαι δὲ ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς θὰ δοθῆ ἡ πρώτη.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Πρώτης τάξεως καλοτυχίαν καὶ ἐμπνευσιν εἶχε ἡ «Ἑλλάς» νὰ δημοσιεύσῃ περιφανῶς εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον τὴν ἐπιτοκλήν του νεαρῶ κ. Καίσαρος Στ. Μαρτζώκη. Τὸ κίνημα αὐτὸ ἐνός υἱοῦ, ὑπερασιαζόμενον τὴν μητρίαν τοῦ πατρὸς του, εἶνε ἀπὸ τὰ ὀραϊότερα καὶ εὐγενέστερα πῶς ἡμποροῦσε νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστους τῆς. Τὸ κῆμει δὲ ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέρον ἡ σύμπτωσις, ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ ποιοῦ ζεσπᾶσθαι ἐναντίον ἄλλου υἱοῦ ποιητοῦ, φέρουν καὶ οἱ δύο ἐπίσης γνωστῶν καὶ εὐχρηστικῶν ὀνομα, εἶνε τῆς αὐτῆς περιπέδου ἡλικίας καὶ φροσῶν ὁμοίως τὴν τιμίαν στολήν του στρατιώτου. Εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, δὲ τὸ μένος των εἶνε τὸ πολεμικὸν τῆς ἐσχῆς καὶ τῆς πρῆτάσεως, ὅτι οἱ ζεσπᾶσθαι κωμολογικῶς. Ἡ μεταξὺ τῶν διαφορά εἶνε, ὅτι ὁ ἕνας ὁμολογεῖ δὲ δὲν εἶνε ὅτι εἶνε ποιητῆς, οὔτε κριτικῶς, ἐνῶ ὁ ἄλλος θέλει νὰ εἶνε ἀπ' ὅλα, — μολοντὶ δὲν εἶνε ἀκόμη παρὰ ποιητικῶς νεοσῶς, πολὺ εἶσελας, πολὺ ἐνδιαφέρον, πλήρης ζήλου, φιλοδοξίας καὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐντεῶς ἀκατάλληλος πρὸς τὸ παρὸν νὰ κρῖνῃ τοὺς προεβιτέρους καὶ μεγαλειότερους του.

Δὲν τὸ λέγω αὐτὸ, διότι δὲν ἐκτίμω τὰ προτόκια τοῦ ἀγαπητοῦ μου Παλαιῶ, υἱοῦ. Ἀπειταντίας πολλάκις τὰ ὑπερελήνεα κ' εἶξικο-

λουθῶ νὰ ἔχω τὴν καλλιτέραν ἰδέαν. Ἄλλ' εἶμαι ὑπερ τῆς ἰεραρχίας εἰς ὅλα, καὶ προπᾶντων εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὴν κριτικὴν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ παραδεχθῶ, δὲ ἕνας νέος, πῶς μὲν παρῶσθαι εἰς τὸν κόσμον, εἶνε ὁ ἀρμόδιότερος νὰ ἐμιλήσῃ περὶ ἐνός ποιητοῦ, ἀξιοθένητος προσοχῆς ὑπὸ τῶσον κριτικῶν καὶ πρῶτα-πρῶτα ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς, εἶτοι δογματικῶς καὶ τελειωτικῶς, ὅπως ὁμιλήσεν ὁ κ. Α. Παλαμάς περὶ τοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη, τὴν ἐπομένην μάλιστα τοῦ θανάτου του. Εἰξέβρω δὲ ἡ πλειονοψηφία τῶν συμμεριῶν νέων δὲν παραδέχεται καὶ δὲν ἀναγνωρίζει ἰεραρχίαν, παρὰ τὸ πολὺ-πολὺ εἰς τὸν στρατόν. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν θὰ μὴ κῆμῃ νὰ μὴ φρονῶ, δὲ μῖα περιφρόνησις τῆς ἰεραρχίας, ὅς αὐτὴ πῶς ἐδειξεν ἐσχάτως ὁ νέος ποιητῆς, ἐγγίζει τὰ ὄρα τῆς ἀσέβειας. Ὅστω νὰ εἶπω, ὅτι καὶ δικαίον νὰ εἶγεν εἰς τὴν κρίσιν του, δὲν τὸν ἐπετρέπετο νὰ τὴν γράψῃ, καὶ μάλιστα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ εἰς τοιαύτην περιόριστον. Ἀπειναντίας καὶ ἀδικον ἂν εἶγεν εἰς ὅσα λέγει ἀπαντῶν ὁ κ. Καίσαρ Μαρτζώκης, θὰ ἦτο πολὺ δίκαιο λογισμένον. Τὸ κίνημα τοῦ ἐνός ἦτο μᾶλλον ἀντιπαθητικόν, — ὁμιλοῦμεν πάντοτε φιλολογικῶς, — ἐνῶ τοῦ ἄλλου εἶνε πολὺ συμπολιεῖς Ἀφῆον δὲ κατὰ μέτρος, τὸ δὲ οἱ μὲν πρῶτος ὑπῆρξεν ὑπερβολικός καὶ τραχὺς εἰς

τὴν κρίσιν του, ἐπομένως ἀδικος, ἐνῶ ὁ δεύτερος, λογυρθεῖς καὶ ἀντιτάξας δὲ ὁ Στεφάνος Μαρτζώκης ἦτο ποιητῆς γενικῶς ἀνεγνωρισμένος, ἀναμφοβητῆτος ἀξίας, δὲν ἀπεμακρόνθη ποσῶς ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν.

Μοῦ ἤρρεον ἰδιαίτερος ἐκεῖνον πῶς λέγει εἰς τὸ τέλος: «Τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου θὰ καταλάβῃ δταν γερῶσῃ καὶ γράφομαι λάβῃ κάποια θέσι, καὶ βρεθῆ κανένας κριτικὸς σὺν καὶ αὐτῶν νὰ τὸν κρῖνῃ. Τότε κατὶ θὰ τοῦ δαγκῶσῃ τὴν καρδίαν καὶ θὰ τὸν κῆμῃ νὰ θυμῆθῃ τίς νεανικὰς τοὺς ἀσέβειας. Μὰ εἶνε θαυμάσιον! Δι' αὐτὸ κ' ἔγω δὲν περῶμεν νάναγνωρῶσθαι τῶρα τὸ ἀδικόν του ὁ κ. Α. Παλαμάς οὔτε νὰ με συγχωρήσῃ, διότι λέγω τὰ δίκαια τοῦ ἀντιπάλου του. Αὐτὸ θὰ τὸ κῆμῃ μόνον δταν γερῶσῃ, δταν θὰ εἶνε ἴσως κ' αὐτὸς ἕνας ποιητῆς μεγάλος, ἀναγνωρισμένος, τιμῶμενος ἀπ' ὄλους, καὶ δταν θὰ βγῆ ἔξωθεν ὁ γίος μου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγεννήθη κᾶν ἀκόμη, καὶ θὰ τοῦ γράψῃ καθαρὰ καὶ ἔσσερα δὲ δὲν ἀξίζει τίποτα. Ναί, τότε μόνον κατὶ θὰ τοῦ δαγκῶσῃ τὴν καρδίαν. Ἀλλὰ τί θὰ ὀφείλῃσῃ; Ἡ τί ὀφείλοῦν ὅλ' αὐτὰ; Ἐτοὶ εἶνε καὶ ἔτσι, φαίνεται, θὰ εἶνε ὁ κόσμος: Οἱ υἱοὶ τῶν ποιητῶν θὰ ὑπερασιαζοῦνται τοὺς πατέρας των, οἱ νέοι θάσπερον πρὸς τοὺς γέροντας καὶ οἱ μεσοκῶποι θὰ διαμαρτύρονται. Δυστυχισμένη ἰεραρχία!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ

Ὁ παρατιθέμενος χάρτης δίδει ἀμέσως καθαράν ἰδέαν εἰς τοὺς ἀναγνώστους μας περὶ τοῦ μέρους ὅπου συνέβησαν αἱ πρῶται συγκρούσεις μετὰ Ἑλληνικῶν καὶ Βουλγαρικῶν στρατῶν αἰτίας εἶνε ἀγνωστον ποῖα ἀποτελέσματα θὰ ἔγουν.

Καθὸς βλέπει πᾶς τις πρόκειται περὶ ὀλοκλήρου συστήματος ἐπιπέδου Βουλγαρικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχον ὄρισμα ὀρεινὸν ὀρεινὸν καὶ φυσικὰ, κάποιον ὄρισμένον ὀρεινόν.

Ὅστω ἀπ' ἐνός ἐγένοντο συμπλοκαὶ εἰς τὸ Παγγαῖον ὄρος, τὸ ὅσπον καίτοι ἐκεῖθεν, δηλαδὴ πρὸς Ἄνατολάς τοῦ Στρυμῶνος ποταμοῦ καὶ Νοτιοανατολικῶς τῶν Σερρών, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου ἄλλαι ἐπιπέσεις ἐγένοντο συγχρόνως ἐκεῖθεν τῆς Νιγρίτης καὶ μέχρι τοῦ Σωχοῦ.

Φανερὸν λοιπὸν εἶνε δὲ οἱ Βούλγαροι δὲν ἐπιπέδονται ταχύως, ἀλλὰ ἐπὶ τῆ βάσει στρατηκικοῦ σχεδίου.

Τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα συνέβησαν αἱ τελευταῖαι συμπλοκαὶ εἶνε Ἑλληνικώτατα καθ' ὀλην τὴν γῶμῆν. Βούλγαροι εἶνε αὐτὰ δὲν ὑπῆρχον, — πλὴν, ἐννοεῖται, τῶν στρατιωτῶν. Ὅμοιος δὲ Τούρκοι ἐλάχιστοι κατοικοῦν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ἡ ἐκτασις αὐτῆ ἀπὸ Ἀἰβάλλι (πλησίον Θεσσαλονίκης) μέχρι Λαγανά καὶ ἐκεῖθεν μέχρι Σερρών καὶ εἰς τὸ Παγγαῖον εἶνε εὐφορατῆ, ἀλλ' ὀχι ἀκόμη καλῶς καλλιερημένη.

Ὁ πληθυσμὸς δὲ τῶν ἐκεῖ εὐρυσκομένον πόλεων δὲν εἶνε ἀνάξιος λόγου. Ὁ Λαγκαδᾶς, ἡ Νιγρίτα καὶ ὁ Σωχὸς ἀκόμη εἶνε πόλεις. Περὶ δὲ αὐτῶν ἀριθμῶνται πλείστα κομπολόγια καὶ χορῆα.

Μετὰ τὴν πεδινὴν ταύτην ἔκτασιν, ἀνατολικότερον, ἐκτείνεται ἀμέσως μετὰ τὴν λίμνην τοῦ Στρυμῶνος τὸ ἀπόκρημον Παγγαῖον ὄρος,

τὸ δεσπῶζον ὀλης ἐκεῖνης τῆς πεδινῆς ἐκτάσεως. Νοτιοανατολικῶς δὲ τοῦ Παγγαίου καίτοι παρὰ τὴν θάλασσαν ἡ περιμέχρητος Ἑλληνικωτάτη Καβάλλα, ἔξωθεν τῆς ὁποίας συνέβη

διοικήσεως τῶν χωρῶν αὐτῶν, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃτε εὐκόλα.

Αἱ ἀρχαὶ διοικητικαὶ, στρατιωτικαὶ κλπ. εἶνε τῶσον σαλατοποιημένα, ὥστε δὲν εὐρίσκειται

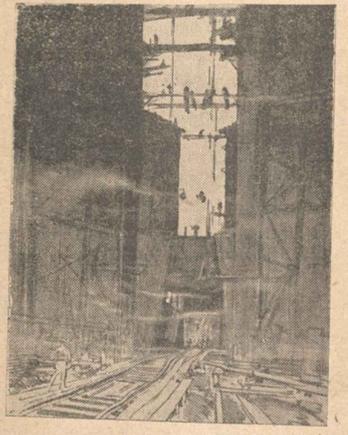

Τὰ τιάνια ἔργα τοῦ Παναμά

Ἡ ἀνορύξεις τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Παναμά, πρὸς τὴν ὁποίαν στρέφεται τὸ ἐνδιαφέρον σήμερον τοῦ κόσμου, ὡς ἐκ τῶν κολοσσίων ἔργων...

δεξαμενῆν, ὑπάρχον υπερμεγέθεις θύραι, δι-φυλλοί, ἐκ γαλβάνου, πάχους μεγαλειτέρου τῶν δύο μέτρων...

ὁδον Κουλέμπρα, σωματώμεν εἰς τὰς δεξαμε-νὰς τοῦ Πέτρον Μιγκέλ διὰ τούτων θὰ κατε-θωμεν δέκα μέτρα...

Ἡ κατατομή μιᾶς τῶν δεξαμενῶν τῆς διώρυγας τοῦ Παναμά, τὰ βῆμα τῆς ἑποίας ἐντὸς ὄλγου θὰ κατακλυσθῶν ἀπὸ τὰ ὕδατα τῶν Ὑδραίων.

Ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον ὠκεανὸν ἐν-τός τεσσαρῶν. Ὁ ὕδροφράκτης Γκατούν. — Εἰσερχόμενοι ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὑκεανὸν...

Ὁ κολοσσαῖος αὐτὸς τοίχος, ὁ ὕδροφρά-κτης τοῦ Γκατούν, καλούμενος, ἐκτίσθη διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἐντὸς τοῦ Ἰσθμοῦ...

Ἡ κατατομή μιᾶς τῶν δεξαμενῶν τῆς διώρυγας τοῦ Παναμά, τὰ βῆμα τῆς ἑποίας ἐντὸς ὄλγου θὰ κατακλυσθῶν ἀπὸ τὰ ὕδατα τῶν Ὑδραίων.

Ἡ διόδος ἐντὸς τοῦ Ἰσθμοῦ. — Ὅταν λοι-πὸν ἀνέλθωμεν διὰ τῶν τριῶν τούτων δεξαμε-νῶν, θὰ εἰσελθῶμεν εἰς λίμνην...

Ἐπὶ ὅλης τῆς ὑπὸ κατασκευὴν ζώνης τοῦ Ἰσθμοῦ, αἱ ἐκρήξεις διὰ δυναμίτιδος μετρίων βρόχων ἐπὶ ἔργων ἀκατάσταντοι...

Ἐπὶ ὅλης τῆς ὑπὸ κατασκευὴν ζώνης τοῦ Ἰσθμοῦ, αἱ ἐκρήξεις διὰ δυναμίτιδος μετρίων βρόχων ἐπὶ ἔργων ἀκατάσταντοι...

Ἐπὶ ὅλης τῆς ὑπὸ κατασκευὴν ζώνης τοῦ Ἰσθμοῦ, αἱ ἐκρήξεις διὰ δυναμίτιδος μετρίων βρόχων ἐπὶ ἔργων ἀκατάσταντοι...

ΑΠ' ΤΕΣ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΕΣ Κανὸν ἀπ' τὸν μαῦρον ἴσκιον σου φραχὴ μου...

ΜΙΑ ΚΑΤΕΡΑ Ἐκίτατα μὲν τὸ κληρὸν τοῦ βίου μου βιβλίον...

Η ΦΟΒΕΡΑ Τὸ Ἰσθμὸς Μία μέρα τὴν ἀγάπην μου παρῶν ὄνειρον...

ΘΕΟΦΑΝΩ

10 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐνθ' ἔβλεπεν ἀ-κούρη ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔπεσε τὸ βλέμμα...

πειδὴ ἦτο ἴσως ὁ συνετώτερος ὄλων τῶν ἄλ-λων, ἀπήνησεν. — Ἐλλίξω δὲ τὸ πρόβατον δὲν θὰ ὀδηγη-θῆ ἐπὶ φορτῆν ἐθδὴς ἀπόψε...

ἔθετο, στρατηγέ, εἰς τὴν ἰδικίην σου φροντίδα. Ἢδὴ ὁ στόλος ἐτοιμάζεται νὰ συγκεντρωθῆ...

Ὁ δὲ Ταγμαχῆς; Ἐκείνος ἐπεριμένε μετὰ τῶν φίλων του. Ἄλλ' ὁ ἥλιος ἤρχισεν ἤδη νὰ κλίνει ὀπισθεν...

Μετὰ τὰς συνήθειας διατυπώσεις, ὡς συνή-θος, διήρκεσαν πολὺ, εἰσῆλθε εἰς ἓνα θάλα-μον, εἰς τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγων ἐνεφανίσθη ὁ Βασιλεὺς...

Ὁ στρατηγὸς ἐπροσκόνησε καὶ ἀφού τὸν ἀ-πεχαίρεισεν ὁ βασιλεὺς, μετὰ διαφόρους ἐπιλά-σεις, ἐξῆλθε τοῦ παλατίου τεταραγμένος καὶ ἀνή-συχος...

Ἡ θύρα ἦνοιξε καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἀνήγγ-ησεν ὅτι ἀπεσταλμένος τοῦ Βασιλέως ζῆτει τὸν στρατηγόν.

Μετὰ χαρᾶς σὲ βλέπω, στρατηγέ, εἶπεν ἀντὶ εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Ταγμαχῆν.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου εἶχεν ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς τῶν φίλων του καὶ προσεπάθη νὰ τοὺς συγκεντρώσῃ...

Μετὰ χαρᾶς σὲ βλέπω, στρατηγέ, εἶπεν ἀντὶ εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Ταγμαχῆν.

Μετὰ χαρᾶς σὲ βλέπω, στρατηγέ, εἶπεν ἀντὶ εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Ταγμαχῆν.

Μετὰ χαρᾶς σὲ βλέπω, στρατηγέ, εἶπεν ἀντὶ εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Ταγμαχῆν.

Ὁ Ταγμαχῆς ἐφάνη σκεπτόμενος ἂν ἐπερ-εῖ ν' ἀποβῆλθῃ τὴν πρότασιν ἐκείνην, καὶ ἐ-

Ὁ Ταγμαχῆς ἐφάνη σκεπτόμενος ἂν ἐπερ-εῖ ν' ἀποβῆλθῃ τὴν πρότασιν ἐκείνην, καὶ ἐ-

Ὁ Ταγμαχῆς ἐφάνη σκεπτόμενος ἂν ἐπερ-εῖ ν' ἀποβῆλθῃ τὴν πρότασιν ἐκείνην, καὶ ἐ-

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΘΑΣΟΝ
ΤΙ ΕΙΔΕΝ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ

Λυώντευσις με την Α. Ε. των Αιγυπτίων...

Απαντες εν Ελλάδι γνωρίζουν εκ των Αθηναίων φύλλον ότι διοργανώθη αποστολή υπό της Α. Υ. του Χεδίβου...

Της αποστολής ταύτης ήγειρο ο διάσημος προύχων της Αιγύπτου ή Α. Ε. Αμπάσα πασάς...

Επιθυμώ να πλέξω το εγκώμιον του Έλληνικού λαού και της Κυβερνήσεώς του...

Κατά την ανταλλαγή των επισκέψεών μας ο διοικητής με έβραβίωσεν...

τεστημένοι από πολλών δεκαετηρίδων πανταχού της κοιλιάς του Νείλου...

Αι άρχαι της Θεσσαλονίκης και η μουσουλμανική θρησκεία.

Μόλις έφθασα, αντίλλαξα επισκέψεις μετά του Μουφτή της Θεσσαλονίκης...

Ο Διοικητής της πόλεως με έβραβίωσεν ότι επαγγράμηνε διά την ήσυχαν της πόλεως...

έμπορικα ιδρύματα πάν ότι μοι ελεσε ο διοικητής ήτο άκριβέστατον...

Απαντών ο Αμπάσα πασάς εις ερώτησιν εάν οι μουσουλμάνοι απολαμβάνουν...

Ο Χόντζας που προσέχεται διά τα τρικά όπλα.

Και έξηκολούθησε: Συνοδεύόμενος μετά του Μουφτή και άλλων προηγόντων μουσουλμάνων...

Η ΕΝΟΣΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Επιστολή του προεδρεύοντος. Τι μας γραφεί διά την δράσιν της Ένωσεως...

Όσον άφορα την δράσιν της Ένωσεως, αναλόγως των ιδεωδών της...

το πόλεμον. Έπι τοις θοιάμβοις των Έλλήνων όπλων, οδδέποτε παρελείπουν...

ΠΟΙΗΣΙΣ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ
ΤΑ ΥΠΟΔΙΚΑ ΤΟΥ ΕΦΗΒΕΙΟΥ

Πέρα που ή ζήτησ μάς αναγκάζει εις μικρούς περιπάτους...

ΕΙΣ ΤΟ «ΕΦΗΒΕΙΟΝ ΑΒΕΡΩΦ»
Έπι λοιπόν επισκέφθημεν το «Εφηβείον»...

ΕΙΣ ΤΟ «ΕΦΗΒΕΙΟΝ ΑΒΕΡΩΦ»
Έπι λοιπόν επισκέφθημεν το «Εφηβείον»...

ΤΑ ΥΠΟΔΙΚΑ
Αλλά εις το άλλο κτίριον του «Εφηβείου»...

ματικής πράξεις και αναμένοντες την κρίσιν της Δικαιοσύνης...

ΤΟ ΡΗΜΑΓΜΑ
Μπίνουμο λοιπόν στά ύπόδικα του «Εφηβείου»...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ
Ανεδήκαμε και εις το κτίριον, όπου οι υπόδικοι...

ΤΑ ΥΠΟΔΙΚΑ
Αλλά εις το άλλο κτίριον του «Εφηβείου»...

Ανεβαίνοντας της σκάλας άκούσαμε έναν κωτάδικον μικρόν να τραγουδά...

ΕΙΝΕ ΓΙΑ ΕΞΟΡΙΑ
Ανάμεσα στους νεαρούς ύποδικούς είδαμε και τρεις μικρούς λομποδυτάκους...

ΚΟΥΦΕ ΤΟΥ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ
Από το άλλο μέρος του κτιρίου των ύποδικων του «Εφηβείου»...

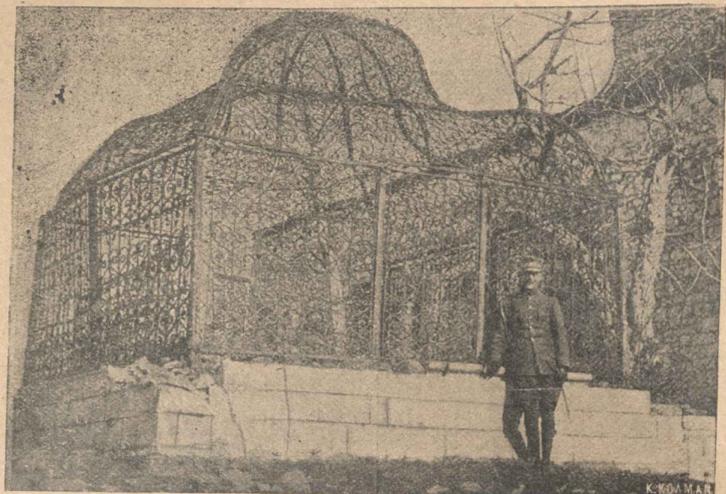
ΤΑ ΥΠΟΔΙΚΑ
Αλλά εις το άλλο κτίριον του «Εφηβείου»...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

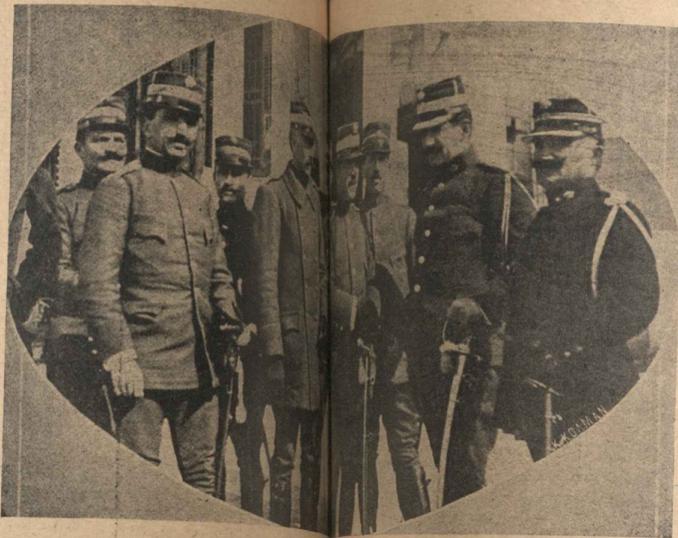
Εις το θέατρον Κυβέλης μίαν ώραν έμπαίναν εις την η. Κυβέλη...

Εις το θέατρον Κοτοπούλη το έργον αυτό άνεβιβάσθη με τον τίτλον «Στρατιωτική θητεία»...

Εις το «Αθήναιον» ο θίασος Βασίλειος Στεφανίου άρχίζει τή προσεχέσ Σάββατον με την «Αγνοσταν του Μπασιάν»...

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — 'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Ἀλῆ Πασσά

Ὁ Μέγαρχος κ. Μανουσογιαννάκης ἐν Θεσσαλονίκῃ

Φωκ. Κεφαλαῖς, ἐκ Χίου, τραυματισθεὶς εἰς Σαραντάπορον

Ἡ βασιλισσα Ὀλγα διανέμουσα βοηθήματα εἰς πτωχοὺς τῆς Ἠπείρου

Π. Α. Μπιμάκης, Κοῆς, ἐπιλοχίας, τραυματισθεὶς ἐν Ἠπείρῳ

Σπυρ. Κωνσταντόπουλος, τραυματισθεὶς εἰς τὸ Μπιζάνι

Πετ. Μανιατάκης, ἐκ Σπάρτης

Πετ. Παπαγεωργίου, ἐκ Πατρῶν

Ὁ Βασιλεύς τοῦ Μαυροβουνίου προσφωνῶν τὰ ὄρφανὰ τῶν πεσόντων εἰς τὸν πόλεμον στρατιωτῶν του.

Κ. Καραπάνος, ἐκ Πατρῶν, πεσὼν εἰς Μανωλιάσαν

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐν Λονδίνῳ.

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΖΑΝ-ΖΑΚ ΡΟΥΣΣΩ

Υπό ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ο Σαπολάκ, ο οποίος υπήρξε αστυνόμος μετά την επανάσταση του 1830...

Πολύ όληνη ήταν η νύκτας, κατά τας οποίας δὲν συναλαμβάνεται ο Ρουσσώ υπό τῶν περιπολιῶν...

— Έχετε δίκαιον. Ἄλλη φορά σοῦ ὑπόσχομαι...

Ἰδίως ο Ρουσσώ εἶχε μανία νά εἰρωνεύεται τοὺς θυρωροὺς...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'

Ο ἀγαμέμνωνος Δῆμαρχος

Ἄνα τὴν Θεσσαλίαν μεταδίδεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα...

Περιούσιον κάποτε ὁ ἀειμνήστου, διήλθεν ἀπὸ τὴν Καρδίτσαν...

— Ὡς εὐκαρῆστις, Μεγαλειότατε!

— Ὁ Βασιλεὺς τότε τοῦ εἶπε:

— Ἐπειτα ὁ Βασιλεὺς ἤρτησεν τὸν Δῆμαρχον...

— Ἦ κληματαργία ποῦ ἔχω στὸ σπίτι μου...

— Ὁ Βασιλεὺς τέλος φάνηται ὅτι ἐθῆμος μετὸν χονδρικόκεφαλον Δῆμαρχον...

— Μεγάλον κεφάλι καὶ χονδρὸ μυαλό ἔχετε...

— Ὁ Δῆμαρχος ἐκολακισθῆν, νομίσας ὅτι ὁ Βασιλεὺς...

— Ἐ! Δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλο τὸ κεφάλι μου...

— Τί εἶχες Γιάννη; Τί εἶχα πάντα!

Καρδίτσα Ἀγαθοκλῆς Δ. Τέτας

πρόσωπον, ἦκουε τοὺς ρυθμικοὺς συριγμοὺς τοῦ κορυβαλοῦ.

— Πράγματι φωνάζει. Εἶσαι νυμφευμένος; — Μάλιστα, κύριε...

— Ἐπειτα ἔμπαινε σ' ἕνα μπακάλικο. Καλημέρα. — Στάς διαταγὰς σὰς κύριε...

Μιά νύκτα ἔφυγε νὰ περνῆ τὴν ὄδον Σηκουάνας, κατ' ἣν...

— Ὁ Ρουσσώ ὄρθι μέσα; — Ποῦ εἶνε ὁ ἀφεντικός σου;

— Βέβαια. — Ὁδήγησέ με νὰ τὸν δῶ. — Μὰ κύριε...

— Ὁ βαλλήλος ὀδηγεῖ τὸν Ρουσσώ στὸ ἐπάνω πάτωμα...

— Καὶ ἀγαπητὴ παρ' ὀλίγων νὰ γίνω ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

— Εἶμαι ὁ κ. ὑπουργός!

— Διὰ νὰ μάθῃ νὰ φέρεται πρὸς τὸν Δαυίδον...

— Ὁ φουενθὲις πυροβολητῆς

Κατὰ τινὰ περιόδον τοῦ εἶς τὴν Πελοπόννησον, ἐνθ' εἰσῆρχετο...

Τοῦτο κατελύθησεν τὰ μέγιστα τὸν Βασιλεῖν...

— Καρδουλλα μου καὶ γμένη!

— Σὺντα καρδοῦλα μου πιωχὴ, ἀπ' τὸ βᾶθ σου ἔπινο βαρὺν...

— Ἦ κληματαργία ποῦ ἔχω στὸ σπίτι μου...

— Ὁ Βασιλεὺς τότε φάνηται ὅτι ἐθῆμος μετὸν χονδρικόκεφαλον...

— Μεγάλον κεφάλι καὶ χονδρὸ μυαλό ἔχετε...

— Ὁ Δῆμαρχος ἐκολακισθῆν, νομίσας ὅτι ὁ Βασιλεὺς...

— Ἐ! Δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλο τὸ κεφάλι μου...

— Τί εἶχες Γιάννη; Τί εἶχα πάντα!

Υπουργὸς ἢ σχεδὸν...

— Πῶς ἔγινε τμηματάρχης τοῦ Μουγιάρ, τοῦ νέου ὑπουργοῦ...

— Ἐπὶ τάλους ἀφήσατέ με νὰ περάσω.

— Ἐάν θὰ δοκιμάσῃτε νὰ περάσῃτε θὰ σὰς...

— Ἦτο καιρὸς ἴδῃ νὰ ἐπέμβῃ. Ἦνοιξα τὴν θύραν...

— Μετῴθην μετὸν Ἰπουργὸν ἀλλὰ ὅς χάριν σὰς ζῆτοι, μὴ με ἀφήσετε...

— Ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ γαλάσῃ.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπον εἰς τὸν ἀλλήθῃ Ἰπουργόν...

— Ἦ λείψ ἴδονατο διττῶς νὰ ἐγγήγηθῃ. Ἐγὼ τῷ τῆν εἶπον...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

— Εἶμαι ὁ κ. ὑπουργός!

— Ἦτο καιρὸς ἴδῃ νὰ ἐπέμβῃ. Ἦνοιξα τὴν θύραν...

— Μετῴθην μετὸν Ἰπουργὸν ἀλλὰ ὅς χάριν σὰς ζῆτοι, μὴ με ἀφήσετε...

— Ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ γαλάσῃ.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπον εἰς τὸν ἀλλήθῃ Ἰπουργόν...

— Ἦ λείψ ἴδονατο διττῶς νὰ ἐγγήγηθῃ. Ἐγὼ τῷ τῆν εἶπον...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

— Εἶμαι ὁ κ. ὑπουργός!

— Ἦτο καιρὸς ἴδῃ νὰ ἐπέμβῃ. Ἦνοιξα τὴν θύραν...

— Μετῴθην μετὸν Ἰπουργὸν ἀλλὰ ὅς χάριν σὰς ζῆτοι, μὴ με ἀφήσετε...

— Ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ γαλάσῃ.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπον εἰς τὸν ἀλλήθῃ Ἰπουργόν...

— Ἦ λείψ ἴδονατο διττῶς νὰ ἐγγήγηθῃ. Ἐγὼ τῷ τῆν εἶπον...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

— Εἶμαι ὁ κ. ὑπουργός!

— Ἦτο καιρὸς ἴδῃ νὰ ἐπέμβῃ. Ἦνοιξα τὴν θύραν...

— Μετῴθην μετὸν Ἰπουργὸν ἀλλὰ ὅς χάριν σὰς ζῆτοι, μὴ με ἀφήσετε...

— Ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ γαλάσῃ.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπον εἰς τὸν ἀλλήθῃ Ἰπουργόν...

— Ἦ λείψ ἴδονατο διττῶς νὰ ἐγγήγηθῃ. Ἐγὼ τῷ τῆν εἶπον...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

— Ἦτο καιρὸς ἴδῃ νὰ ἐπέμβῃ. Ἦνοιξα τὴν θύραν...

— Μετῴθην μετὸν Ἰπουργὸν ἀλλὰ ὅς χάριν σὰς ζῆτοι, μὴ με ἀφήσετε...

— Ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ γαλάσῃ.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπον εἰς τὸν ἀλλήθῃ Ἰπουργόν...

— Ἦ λείψ ἴδονατο διττῶς νὰ ἐγγήγηθῃ. Ἐγὼ τῷ τῆν εἶπον...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

— Εἶμαι ὁ κ. ὑπουργός!

— Ἦτο καιρὸς ἴδῃ νὰ ἐπέμβῃ. Ἦνοιξα τὴν θύραν...

— Μετῴθην μετὸν Ἰπουργὸν ἀλλὰ ὅς χάριν σὰς ζῆτοι, μὴ με ἀφήσετε...

— Ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ γαλάσῃ.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπον εἰς τὸν ἀλλήθῃ Ἰπουργόν...

— Ἦ λείψ ἴδονατο διττῶς νὰ ἐγγήγηθῃ. Ἐγὼ τῷ τῆν εἶπον...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

— Εἶμαι ὁ κ. ὑπουργός!

— Ἦτο καιρὸς ἴδῃ νὰ ἐπέμβῃ. Ἦνοιξα τὴν θύραν...

— Μετῴθην μετὸν Ἰπουργὸν ἀλλὰ ὅς χάριν σὰς ζῆτοι, μὴ με ἀφήσετε...

— Ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ γαλάσῃ.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπον εἰς τὸν ἀλλήθῃ Ἰπουργόν...

— Ἦ λείψ ἴδονατο διττῶς νὰ ἐγγήγηθῃ. Ἐγὼ τῷ τῆν εἶπον...

— Κύριε ὑπουργέ, σὰς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Ἐάν ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ τὸν ὀδηγήσω...

— Βεβαίως ὁ κ. ὑπουργὸς ἐπιθυμῆι νὰ μείνῃ μόνος.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἀλλήθεϊ!

τῆ) ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Τιμοῦ. Βενιέση, καθηγητοῦ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶνε συντεθειμένον ἐπὶ τῆς βάσει τῶν σχετικῶν ἔργων τοῦ H. Conturrier καὶ ἀπέσπασε πάντων τῶν ἐπισημονικῶν καὶ πολιτικῶν κορυφῶν...

Ο νεαρὸς ἐν Πατρῶν καλλιτέχνης τοῦ τετραγώνου, τελευταῖος ἐπισημονικῶν καὶ πολιτικῶν κορυφῶν...

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης ἀφήγησις Ιραυματίου εἰς τὴν εὐζωνικὴν γλῶσσαν

29 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πλακούρα, λῆου βούτα τουν.
Κι χολμάει οὐ Πλακούρας ἱμῶδες κι τούν βονάτει ἀπὸ πῖσου κι τούν κρατάει ἐπὶ τόπου.
Φάνου κι γὼ κι τούν βάνου εἰς προυσουχὴν κι τὸν ψάγου τοι τούλις μία πρὸς μία. Βρίσκου ἰδὼ ἱένα σκουρδούλου ἱέει ἱένα κουμμάτ' ψουμὶ παρατέρω ἕνα ξηρουτόρ.

Κ' ἱεακουλουδόντος πὸς λιές πὸν τὸν ψῶξιμου ἀνακαλύφτου εἰς τὰ βῆθ' τοῦ ζουμπέ μιά παραγουμάτ' κωνουσακούλα. Μιά κωνουσακούλα γουμάτ' μουσκουμουράτου καπνὸ κι τοιγαρόχαρτου. Μουλίς τοῦ εἰδὶ οὐ Πλακούρας ἀστράφει τὰ μάτια τ' κι φουσκουαν κι πιταχίχαν ὄσου σὰ σολιχάγγια ἀπουβρουχάγγια.

Κατάσχετε, φουναῖ.
Οὐρίσι, λῆου.
Κατάσχι.
Ποῖου νηλιαδῆς;
'Η κωνουσακούλα.
Πρίτο.
Οὐρίσι;
Πρίτο.
Κατάσχι λῆου.
Κι γὼ λῆου δὲν κατάσχι.
'Ικεῖνου πὸν λῆου ἱγὼ.

Κι χόντι μαθῆς οὐ ἀφλότιμος ἀπάνου μ' μὶ τὰ δόντια. Κι παλέβουμ ἱτὶ ὄραν κι τρουγιάσσι. Κι δάγγουσι κι χροῖν θουκόπιο πῆει οὐ ἰδουτας ποτάμι κι τὸν ἀγκουσουμαχῆθ' βρουχῆ. Κι ἀεφουν καθὼς γουρβουλιάζουμ γουρνῶν κι γλιέπου κι τὶ γλιέπου. Οὐ τρουκαλάς εἰν γινεῖ ἀρατουας.

Κι ἄμ' ἱέπους ἀμ' ἱέγγου. Πησιάζου συσταλμένους εἰς τὴν αὐλουδουρταν πὸν στικόνταν κι τὸ λῆου ἱντέχουας.
Δισπονῆς, Δισπονῆς μπραντόν.
Οὐρίσι;
Μπραντόν. 'Ιπιρέπιτι νὰ οἱ ψάξου;
Οὐρίσι;
Νὰ οἱ ψάξου μαθῆς λῆου.
Γιατίς καπτάνου;
Μήπως μαθῆς κρατᾶς ἱτάνου σ' τίπουτις οὐόπλα φουνικά.

Κι συγγχόνους οὐρῆ πὸν λῆου γουτας αὐτοῦνα ἀπλόνου νὰ χουσου τοῦ χέτ' μ' στὸν κόρφου τὸ. Βάτ' αὐτοῦνη τὸ φουνας ἱ λαχταρῆς.
Μανούλα μ'.

— Τ' εἰς οὐρῆ παραλιάκ.
— Χάθκα.
— Οὐρὶ σιόπασι.
— Σκῶλου.
— Σκῶλια νὰ οἱ φᾶν κι σὰ οἱ τραβῆζου καρακάεα τοῦ διαθῆ. ἱγὼ θὰ οἱ ψάξου.
Θὰ ἐπιρὸν μαθῆς οὐ καυγᾶς φουτιά. 'Αναβα κι γὼ ἀναβι κι αὐτοῦνη. Δύγου κάρβουνα γινῆκαμ.

— Δαχτάρα μ'!
— Οὐρ' θὰ οἱ ψάξου.

ψαγουλῆου. Ἰνουεῖς; Ναι ἢ οὐ;
— Δὲ θέλιου νὰ μὶ ψάξῃς.
— Οὐβλουφουρεῖς.
— 'Αχα.
— Οὐρ' θὰ οἱ ψάξου κρατᾶς κουμποῦρ'.
— Ντρεπουμι.
— Οὐρ μπᾶς κι γαργαλιέσι;
— Εἰσι ζουουν.
— Ζῶουν κι μουλάρ' ξικαπῆστρουτου εἰν οὐ πατέρως.

Κατ' εὐθείαν στὸν λουχαό!

μνιας δῆλας τ' φσανιού ἱένα ψαλιό. 'Ανάβου μαθῆς ἀμῆσους κι φουτάνου δικουλουγημένους.
— Οὐρῆ, κραυγᾶσου, τ' εἰν τούτου;
— Ψαλιό λῆου.
— Κατάσχι.
— Μπάι.
— Τὸν μπᾶι νὰ τοῦ πῆς στοῦ βάτραχου, κατάσχι λῆου.
— Γιατί;
— Γιατ' εἰν φουνικὸν κι ἱτικίντουνη εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν ὄπλου.
— Θὰ κλάψου.
— Νὰ κλάψῃς κι νὰ φαιάξῃς, φέρ' του ἰδὼ νὰ μὴ οἱ γδῶρου.
Κι τοῦ δῖν' οὐρῆ μᾶνα μ' τοῦ μαῦρου τοῦ

κουρίτσ, χουρῆς νὰ βγάτ' ἀχα.
— Πάρτι του, λῆει κι τοῦ κόβ' κλέγουτας κι θουρνουλουγῶντας τοῖ πλάλις.
Κι τοῦ βάζουμ μῆς ἀμῆσους μᾶζι μὶ τοῦ σουγιᾶ κι τραβῶμ νιρίτα στὸν ἱσίου δρόμου. Κι κουβιντουλουγῶντας, κι κουβιντουλουγῶντας νὰ σ' μπρουστὰ ἱένα φουακῆου. Στικουμασι μαθῆς κι χασῆουμ κι γαστουλεουμῖμοι σὺν τὸ ἰδὼ μῶστου, οὐτᾶν πέρτ' οὐρῆ πᾶν τοῦ μᾶτι μ' ἀπᾶν σ' ἕνα τρέκι, μὶ πηρίγγου σχεδίου.

Κι ἀμῆσους ἀνι χρουουτουβῆς εἰσπῆδῆσαι μῆσα κι σταθῆκαμ ἱέν τὸν μέσου τοῖ σπικασῆγγου πὸν μῶζι λουγῆς, λουγῆς φουακῆ κι ξηρουκῶλια. Θῆς μανῆσου, θῆς φρέντια, μᾶνα κι συναμῆ, αναπισοῦς κι ἱναροδουτουας, ἀμπαδουρα κι σερβιτοῦλες, χᾶρι βᾶθους ἀμῆστρουτου κι ἱήους μουκουμῆουστου.

Κι καθὼς στικῶμασι ἱέσο' σὰ κουῖο, νᾶσ' κι ξηρουβῆλ' ἱένας σπικῆσῆς ψῶς, ψῶς κι ἀδουνατουας σὰ νταβουσκουτα.
— Προυσκουῖ, λῆει.
— Στὴν ἱκλήσᾶ νὰ προυσκουῖ, ἰδὼ καλ-μέρα λῆν, τ' λῆου ἱγὼ.
— Καλμέρα.
— Γειά σ'.
— Θέλιτι ὄλιου;
— 'Ολιου κι σερβιτοῦλε νὰ φᾶς τῶ.
— Τὶ θέλιτι τόντις;
— 'Ικεῖνου κει γὰ τοῦ τρέκι.
— 'Ικεῖνου τῆ μῶστρας;
— Χᾶι.

— Τὶ τῆρᾶς οὐρῆ φουονόξουλου;
— Μιλὰ οὐρῆ κλιμῆντικῶ σπικῆρ' γιατ' θὰ σ' ἀφαλουκῶσου, φουονουλουγῶ στικουῖου. Κι' οὐτῶνους μᾶτια μ' ἀμουλαῖε κᾶτ' γέλου κι ξικαρῆζιτι οὐ ἀφλότιμους κι κλουτουβουλαῖε σὰ νὰ κᾶθῆρᾶν ἀγᾶ. 'Αναμῖ κι βρόντῆξᾶ ἱγὼ.
— Πλακούρα, λῆου.
— 'Αα ἄ.
— Θὰ τ' δόκου μπᾶτσου.
— Φίρμα.
— 'Ορου.
— Κι τοῦ κατιβᾶζου ἀθουρεῖ οὐρῆ πᾶν ἱένα τριγῶμου μὸν εἰδὶ τὸν οὐρανὸ φουοντύλι. Διπλις, τριπλις ἱρῆθι οὐ ἕρμου. Οὐθουρακῶ χουρῶ χῶριμ. Χῶριμ κι πῆδιε σὰ βᾶτρουας. Κιρανεῖς τούρῆθι κατᾶκεφαλα. Χαῖλῶθι οὐ ἕρμου κι σᾶθῆθι τριμ' μῖνουσι κι εἰτι.

Γέντι οὐρῆ κλειστήρ' τῶσου μῆγᾶλου;
— Εἰν ξυλῖνου καπτάνιου, εἰν ρικλάμ.
— Τρέκι εἰν' λῆου.
— Κλειστήρ' εἰν.
— Τρέκι εἰν κι τοῦ κατάσχου ἱν οὐόματι τοῦ νόμ' τῆς φουκαρᾶξῆσου κι διαμῆανῆσου. Κι τρέγου μανούλα μ' κι τοῦ ξικουμάου κι τοῦ κόβου στὸν ὄμου. Στανῶν τὰ χῆγῆα οὐ σπικῆσῆς' κι δὲ βγάτ' ἀχα. Κι εἰν ἱέχουντας τὸν ἱτ' ὄμ' ἀναχουρῶ ἱανᾶξουριπῶς.
— Ἀντίγου σπικῆρ.
— Ἀντίγου, λῆει κι' αὐτοῖους χλουμῶς, χλουμῶς κι κῆριουους σὰ φῶλλου μαρᾶμῶου. Κι πῆρουμῖ ἱμῆς τοῦ δρόμου, δρόμου σαναπουκουμῆουστου τὰ λάφουρα κι φῆγγουνη προυτρουπάδην.
— Τρέξκα Πλακούρα, φᾶξου.
— Κᾶτσι σουῖλια.
— Οὐρ' τρέξκα μᾶρι νὰ πᾶμι στοῦ λουχαό τούτου τοῦ τρουμπῶν' γιατ' μ' φαινιτι πῶς εἰν γουμάτου. 'Αν κᾶν' κι ξηπουσκουρῆστῆρ' ἀλοῖμουου στὸν ἱπῆφῆρουνα.
— 'Ακουλουθεῖς!
— ἱγὼ Μῆστρας οὐ Καρῆλῆς ἱέν Ραδιουβλαστῶρου

ΛΟΛΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Les roses que j'aimais s'effeuillent chaquejour; (Moreas)

— Σώπα Λόλια, σώπα, εἶχε πῆ αὐτός. Μὰ ἐκείνη δὲν σῶπαινε.
— 'Εσεῖς φταῖτε, κι' ἂν μὲ γεννήσατε...
Καὶ τότε τί εἶχε γίνεῖ; 'Α! ναι, τὸ θυμῶτανε καλά.
'Ο πατέρας θυμῶμένος εἶχε πετάξει τὴ φημερίδα λέγοντας:
— 'Η ἀρεντιά σου μήπως μούθελε παλάτι;
'Αχ! γιατί δὲ σῶπαινε, Λόλια;
— Ἐπε:
— Μὲ τίς κουτοῖδες δχι σὲ παλάτι νὰ ζῶ, μὰ βέβαια μὲ τὰ κουρέλια θὰ καταντούσα νὰ βγαῖνω.

Καὶ τότε πᾶ ὁ πατέρας δὲ βαστήχτηκε παρὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι κ' ἡ ἀγανάχτης πὸς ἔβραζε μέσα του ἀπὸ καιρὸ ἔξασσε ἴδιος ἀνεμοστρόβιλος πὸν τίποτα δὲν ἀφῆνε ὀρθὸ στὸ διάβα του. Φῶνας δειχνοτας τοὺς γρόνθους.

— Ναι, γὰ δικὴ μας ἀτιμία σὲ γεννήσαμε, πὸν ἂν τῶξερε θὰ σ' ἐπινε ἡ μᾶνα σου. Γὰ δικὸ μῶς οὐξέλεμμα καὶ γὰ νὰ μᾶς κᾶνης παγγῆα καὶ ντροπῆ κᾶθε τιμῖου ἀνθρώπου.
'Ακοῦς... ἐμένα... τὸ μέτωπό μου ἔμεινε καθαρό, σὴν τὸν πατέρα μου καθαρὸ καὶ τίς πομπῆς σου ὄλος ὁ κόσμος τίς φωνάζει...

'Αχ! κι' αὐτὸς νὰ μὴ ἔξηρ τίποτα ἀπ' ὅσα λέγανε στὴ γειτονιά, τῶρα ἀπὸ τοῦ πατέρα τὸ στόμα νὰ τ' ἀκούη πῶτῃ φροᾶ...
Φῶνας, φῶνας ὁ πατέρας, τῆς τὰ πέταγε στὸ πῶσποσο, γὰ τοὺς ἐφομένους τῆς, γὰ τὰ παραστραχῆμάτῆς.
— Ἐκεῖνος ὁ πλούσιος πὸν μοῦμπᾶξες στὸ στίτι μου κι' αὐτὸς δικὸς σου, κι' ἄλλοι, κι' ἄλλοι ἀκόμα...

'Η Δις Κατίνα Παστρικῆ

Κατῶν τοῦ ἡρωικοῦ θανάτου τοῦ Λοκίμου Παστρικῆ, τοῦ δόξαστου τοῦ οὐκουγενεῖαν τὸν ὄνομα μὲ τὴν ὄψαν τῆς ζωῆς του εἰς τὰ πῆθᾶ τῆς τιμῆς, ἕνα ἱερὸν καθῆκον τῆς κοινωῆς ἦτο νὰ προσκετιθῆ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἡρώου. Καὶ εὐτυχῶς δὲν ἐβρόδουε νὰ ἐγερθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θουγαριῶν νὰ τιμηθῶν μὲ μῖαν εὐγενῆ πᾶξῆν. Οἷτου ὁ ἐθαπατόλος Σᾶντος Μασούκας, διὰ τῶν εἰσπραῆσεων τοῦ «Λευκοῦ Στανουῦ» προέβη εἰς τὴν πῶσην πᾶξῆν ὑπὲρ τῶν οἰκογενεῶν τῶν θυμῶτων τοῦ πολέμου καὶ εἰσῆγαγε τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἡρώου εἰς τὴν πῶσην.
— Τῶτα εἰν' ἡ ζῶη, ὅποιος δὲν δουλεύει δὲν τῶσει.
Παράξῆθῆ ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα σῆμα. Μὰ ἡ Λόλια δὲν σῶπαινε. 'Αν τῶτα ἦταν ἡ ζῶη γι' αὐτὴν πῶς ἔφταγε;
— Σᾶς μὲ γεννήσατε νὰ τυραννῆμαι, εἰπε.

Σὴν ἰδῶς ἀνέβαινε στὸ μέτωπό του τῶρα πὸν τὰ θυμῶτανε. Οἱ συμπαθῆταί του πλάμιλουσανε, μὰ αὐτὸς ἔβλεπε ζωντανῆ ὄλη τὴ σκηνὴ καθὼς θὰ τὴν ἔβλεπε πάντα.
Τὸν πατέρα ἀγοιμεμένο μὲ τὰ μάτια ἔξαλλα νὰ φωνάζῃ μὰ λέξι πὸν δὲν ἤθελε νὰ ξαναθυμῆθῃ...

Αὐτὴ δὲν ἔκλαιγε, μῆτε μιλοῦσε παρὰ σὴν χαμένη γυρίζε τὰ μάτια πῶτε σ' αὐτὸν καὶ πῶτε στὸν πατέρα...
Λὲς καὶ δὲν ἀναλογίζονταν τὰ φοβερά λόγια. Κι' ἐκεῖνος ἐρχότανε κατ' ἐπάνω τῆς, τῆς ἔπιανε τὸ μπράτσο καὶ τὴν τράνταξε σὴν χλωρὸ δενδρῶ. Μιά στιγμὴ σῆκωσε τὸ χέρι νὰ τὴ χτυπήσῃ. Μπρὸς στὴν ἀπάθειά τῆς ὑποχώρησε. Κι' αὐτὸς ὁ Ντῆνος πῆγαινε πῶτε στὸν ἕνα καὶ πῶτε στὸν ἄλλο. Τὰ ἴδια του λόγια τὰ θυμῶτανε τῶρα σὴν νὰ τᾶχε ἀκούσει ἀπὸ ἄλλου στόμα.

— Ἀρῆσέ τιν, ἀρῆσέ τιν, τᾶχε χαμένα, δὲν τὴ βλεπέεις τᾶχε χαμένα νὰ, δὲν καταλαβαίνει τί τῆς λές.
Στασιμῶνος, τρελλὸς μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, μὲ τὸ φῶβο στὴν καρδιά... Κι' ὄλο παρακαλοῦσε:
— Μὴ τῆς μιλήξ, φθάνει, θὰ τὴν κᾶνης νὰ σκοτωθῆ!...

Μὰ ἐκεῖνος τὸν ἐδιωχνε.
— Φύγε, γκρεμῖσου, μὴ μὲ σκοτῆξῃς. Οἱ ἀτιμῆς δὲ σκοτῶντου...
Καὶ καθὼς πᾶ κανεῖς δὲν τοῦ μιλοῦσε, ἔκανε δὴ γύρους στὴ κῶμαρα κ' ἐφινε χτυπῶντας τὴ πόρτη πῶου του. Καὶ τότε μόνον αὐτὴ, τὴν πᾶσσε τὰ κλάματα, κᾶτι κλάματα πὸν ποτὲ τοῦ ἴσμε τῶρα δὲν εἶχε ἀκούσει, κι' ὄλο λυγμοὶ τὴν πνίγαινε. Κι' αὐτὸς τᾶ εἶχε χαμένα, μόνον ἕνα δέος, κ' ἕνας ὀϊκῶς ἦτανε στὴ ψυχῆ του. Τὶ νὰ κᾶνη; Δὲν ἤξερε τί νὰ κᾶνη νὰ πιστέη; Στεκότανε ὄρθως κοντὰ τῆς καὶ τὴν κῆταξε νὰ κλάη. 'Ολη ἡ δύναμις πὸν τοῦ ἀπόμεινε ἦτανε νὰ τρέξῃ στὴ κωρὰ Σοφῖαν.

Σοφῖα, Σοφῖα τρέλα.
Καὶ τὴ πῆγαινε μᾶζι αὐτὸς μὲ τὴ γουῖουλα καὶ τὴν πῆγαινε στὴ κᾶμαρά τῆς προσπαθῶντας τὴ πόρτη πῶου του. Μ' αὐτὴ ὄλο ἔκλαιγε, ὄλο ἔκλαιγε καὶ δὲ μιλοῦσε.
Καὶ μῆν Λόλια!

'Υστερα ἄλλο δὲ θυμῶτανε παρὰ πῶς ἀπῶξε τὰ βιβλία του καὶ βρόθῆκε στὸ μᾶθῆμα. Τὶ εἶχε γίνεῖ στὸ στίτι; Μήπως ὁ πατέρας ξαναγῶρισε; Μήπως σκοτώθηκε ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς ἡ Λόλια, ἡ Λόλια ἡ ξανθῶ;...

'Αχ! αὐτὸ φοβότανε, φοβότανε μὴ σκοτωθῆ...
'Ο ἡλιος πῶβαινε νὰ δύσῃ, τῶρα τὸ φῶς τοῦ χτυποῦσε τοὺς γουτῶδες χορῶδες τῶν δέντρου καὶ μὰ εἰωδιὰ ἀπὸ ἀκακῆς, μῖαν ἀνοσιᾶτικὴν εἰωδιὰ πετοῦσε στὸν ἄερα. Οἱ συμπαθῆταί του αὐτὴ τὴ σκηνὴ γὰ κᾶτι ἀστεία ἐξακαρῆζονταν, γὰ ἕνα δάκρυμα πὸν τοῦ εἶχανε δῶσει ἕνα νόστιμο ὄνομα ἐπειδὴ εἶχε λέει μεγάλα αὐτιά.

— Ντῆνο, τούτανε, δὲ μιλάς κ' εἰσὶ;
— 'Εγὼ; νὰν γελῶ! Καὶ γέλασε γέλιο σὴν κλάμα...
'Υστερα τοὺς εἶπε:
— Φεῖγου.
— Τὶ ἀπὸ τῶρα;
— Θέλω... εἶχω μὰ δουλειὰ στὸ στίτι.

Κι' ἀπομακρῶνῆκε μὲ βᾶδιμα γασῶ, τρέχοντας σχεδὸν κ' ὄσο πλησιάζε ἡ καρδιά του πῆγαινε νὰ σπᾶσῃ.
— Μὴν εἶχε γίνεῖ τίποτα στὸ στίτι...

'Ανοῖξε τὴν πόρτη πῶγιοντας κᾶθε κρότο καὶ μὲ τίς μιτῆς τῶν ποδιῶν προχώρησε.
Κᾶτι, σὴν ἕνα φουμῶκι ἦτανε ἀσκοπιμένο πῶν ἄερα τοῦ σπιτιοῦ. 'Υστερα ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ἡλιο τοῦ δρόμου κ' ἀπὸ τὴν εὐφῶδιᾶ τῆς ἀκακῆς τοῦ φᾶνῆκε πῶς ἀνοῖξε ἕναν ἄερα τᾶρο καὶ γῶθηκε. Κ' ἕνας φόβος μῖν κᾶνη θῶρυβον ἔκανε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ καθὼς στὰ παλῆα στοιχειωμένα σπῆτα καὶ στίς κᾶμαρες πῶγγουε πεθαμῆνο! Ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς πῶτας κῆταξε στὴ κᾶμαρα τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ Λόλια ἦταν πεσιῆγη, γουρῆμῆ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ τοῖχου. 'Ηγῶντες.
'Η κωρὰ Σοφῖα μὲ τὰ χῆγια στὴ ποδιά τῆς κῆταξε στὰ χαμένα.

Τῆς ἔκανε νόημα κωνῶντας τὰ χῆγια δῆχος νᾶρθῶσῃ φωνῆ.
— Πῶς εἶνε;
Σηκῶθηκε ἀπὸ τὴ καρέκλα τῆς κ' ἱθῆθε ὄσου.

— 'Ε! ήσυχη φαίνεται τώρα. — Κοιμάται; — 'Όχι, ήσυχάει. Προσέθεσε. — 'Εγώ να πηγαίνο.

— 'Ός το βράδυ ή Δόλια δέν κουνήθηκε. Τό σκοτάδι μπήκε μέσα στο σπίτι κι' απλώθηκε άόριστο, βαρύ, φορτωμένο άνησιχίες.

— Στό τραπέζι καθήσανε οι δύο τους. 'Η Δόλια δέν ήθελε να φάη. Πήγε δύο φορές και τή φώναξε.

— Δόλια δέ θάρρης να φάς; Καμμά άπάντης. Ξαναείπε. — Δόλια! — Τίποτα πάλι.

Και τότε μέ βαρύά τή καρδιά και μέ τά δάκρυα στά μάτια πήγε να καθίση. Τό φαί δέν κατέβανε, ένας κόμπος έσφιγγε τό λαμπό και τόνό δύο. Ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος μίλησε.

— 'Η τραπέζια σάν σκοτεινή, σάν πληχτική τους φαίνονταν. 'Η κάμαρα μικρή, τό φως δέν έφεγγε καλά άπόψε βράδυ... Σηκώθηκαν και περπατούσαν.

— 'Ο Ντινος πήγε κοντά σε μία θήκη για φημερίδες κεντημένη άπό τή Δόλια τό παλιό καιρό. — Πάει ή Δόλια... σκέφθηκε.

— Ποιός τώρα θα κεντάη, ποιός θα ζωρηεύη τό σπίτι, ποιός θα τραγουδάη τό βράδυ κάτω άπό τή λάμπα γήρω άπό τραπέζι μέ τά κόκκινα κεντητά λουλούδια!... Τά μύθαινε τά τραγούδια στό έργοαστήρι τής μοδιόρας και τάλεγε τό βράδυ... Και τότε αύτός που σκυμμένος μελετούσε άφινε τά θεοργήματα τής Γεωμετρίας και τήν συνόδευε. 'Ετσι τραγουδούσαν μαζί πολλήν ώρα...

Αύτά όμως πολύ καιρό πρίν, γιατί τους τελευταίους μήνες σάν κάποιο άπαίσιο νυγτο-πούλι ελγε Ισκιώσει μέ τά σκοτεινιά φτερά του τό σπίτι τους. 'Όχι όμως πάλι όπως άπόψε!

Κάτω άπό τό τραπέζι σκόρπια ήταν τάχνια ποικίβε τό μεσημέρι. 'Εσκυψε και τά βάλε στην κεντημένη θήκη. Τού φάνηκε πως έκανε κάτι που θα τήν ευχαριστούσε. Αύριο ίσως να διορθωνόντουσαν όλα.

— 'Εγώ βγαίνο λίγο, ελγε ό πατέρας, εδω θα έλμα, στο καφενίο. Να σβήσης τά φώτα. Σε λίγο τάβουσε και πήγε στην κάμαρα του. Παλαίβοντας μέ τά σπίατα άναψε τό κερί του κι' άνοιξε τή Γεωμετρία. Μά δέ μπορούσε να μαζεύη τό νου του. Μιά στιγμή άκούει βήματα στην κοντινή κάμαρα.

— Τι σηκώθηκε ή Δόλια; Άκούει τό κλειδί να γυρίζει στη κλειδωνιά. Πεταχτηκε κι' έτρεξε στην πόρτα. Κλειδωμένη ή! 'Αχ! Θεέ μου! 'Αν γινότανε τώρα εκείνο που φοβότανε;

— 'Αν τής ήθε ή ιδέα να σκοτωθί! Για φαντάσου, ή Δόλια, ή ξανθιά Δόλια σκοτωμένη! Μά όχι δέν ήταν δυνατόν, τί ιδέες του ήροχοντο! 'Ανάγκασε τόν έαυτό του να διαβάση. Διάβασε μηχανικά και τά γράμματα, τά σχήματα χόρευαν μπροστά του. 'Όλο ή ίδια ιδέα ήτανε στό νου του.

— 'Αν σκοτωθί; 'Αν τής ερθη ή ιδέα να σκοτωθί; Πεταξε τή Γεωμετρία και χωρίς να ξέρη γιατί φύσηξε τό κερί. Τό σκοτάδι απλώθηκε μέ μιάς παντού.

Τώρα κάτω άπό τήν πόρτα τής Δόλιας έφεγγε μία κόκκινη γραμμή φως. Σηκώθηκε και μέ πνιγμένα πατήματα ήρθε και κόλλησε ταύτη τον στη κλειδωνιά.

Κάτι ελαφροί κρότοι ερχόνταν άπό μέσα, μέ ή άναπνοή του λαχανισμένη έτσι σκυμμένος που ήτανε δέν τον άφινε καλά νάκούση. — Τι κάνει μέσα; Γδύνεται να κοιμηθί; 'Α! Μπα, δέν εινε δυνατόν. Μη σκοτωθί!...

— Μά μέ τί μπορούσε, πιστόλι δέν έχει. Έκτός άν πήρε τό μπαμπά... Φαρμάκι κανένα; Μη-ποσ ελγε κανένα φαρμάκι! Για παράθυρο ούτε λόγος, μόλις εινε δυο πόδια ύψος... 'Αφου τή θεσι του και φιλαφώντας ήρθε στό τραπέζι.

— Λοιπόν ήτανε άλήθεια όλα αύτά;... Αύριο δέ θα πάη βέβαια σχολείο. Αύριο θάη σκοτωθί ή Δόλια, λείψανο στο σπίτι!... 'Η Δόλια σκοτωμένη!...

— Θεέ μου; Και μήπως μπορούσε να κινή άλλοιώς; 'Υστερα άφ' όσα άκουσε. Κ' ή ίδια λέξις, μέ τήν όποιή την ελγε χαρακτηρισίσι ό πατέρας διαρκώς ήροδос σε αύτία του... — Πάει ή Δόλια μας!... Τούθτανε δάκρυα και δάγκωσε τό χελά. Κύτταξε πάλι άπό 'κει.

— 'Η κόκκινη φεγγερή γραμμή ήτανε πάντα κάτω άπό τήν πόρτα. Μιά σκιά πηγαινόχρονταν μέσα. Ξαναπήγε στην κλειδωνιά. Τώρα ένα ντουλάκι βέβαια έστριξε. Τί γυρνεί; Κάτι φαρμάκι γυρνεί, κρυμμένο. 'Αχ! Θεέ μου σάν να μιλούσε μονάχη του φαινότανε.

— Προσέχει νάκούση. Τήν ίδια στιγμή κάποιος άρχίζει να σφυ-

ρίζει στο δρόμο, ένα σφύριγμα που πάει στη καρδιά σάν άγκάθι.

— 'Όχι, ήσυχάει. Προσέθεσε. — 'Εγώ να πηγαίνο.

— 'Ός το βράδυ ή Δόλια δέν κουνήθηκε. Τό σκοτάδι μπήκε μέσα στο σπίτι κι' απλώθηκε άόριστο, βαρύ, φορτωμένο άνησιχίες.

— Στό τραπέζι καθήσανε οι δύο τους. 'Η Δόλια δέν ήθελε να φάη. Πήγε δύο φορές και τή φώναξε.

— Δόλια δέ θάρρης να φάς; Καμμά άπάντης. Ξαναείπε. — Δόλια! — Τίποτα πάλι.

Και τότε μέ βαρύά τή καρδιά και μέ τά δάκρυα στά μάτια πήγε να καθίση. Τό φαί δέν κατέβανε, ένας κόμπος έσφιγγε τό λαμπό και τόνό δύο. Ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος μίλησε.

— 'Η τραπέζια σάν σκοτεινή, σάν πληχτική τους φαίνονταν. 'Η κάμαρα μικρή, τό φως δέν έφεγγε καλά άπόψε βράδυ... Σηκώθηκαν και περπατούσαν.

— 'Ο Ντινος πήγε κοντά σε μία θήκη για φημερίδες κεντημένη άπό τή Δόλια τό παλιό καιρό. — Πάει ή Δόλια... σκέφθηκε.

— Ποιός τώρα θα κεντάη, ποιός θα ζωρηεύη τό σπίτι, ποιός θα τραγουδάη τό βράδυ κάτω άπό τή λάμπα γήρω άπό τραπέζι μέ τά κόκκινα κεντητά λουλούδια!... Τά μύθαινε τά τραγούδια στό έργοαστήρι τής μοδιόρας και τάλεγε τό βράδυ... Και τότε αύτός που σκυμμένος μελετούσε άφινε τά θεοργήματα τής Γεωμετρίας και τήν συνόδευε. 'Ετσι τραγουδούσαν μαζί πολλήν ώρα...

Αύτά όμως πολύ καιρό πρίν, γιατί τους τελευταίους μήνες σάν κάποιο άπαίσιο νυγτο-πούλι ελγε Ισκιώσει μέ τά σκοτεινιά φτερά του τό σπίτι τους. 'Όχι όμως πάλι όπως άπόψε!

Κάτω άπό τό τραπέζι σκόρπια ήταν τάχνια ποικίβε τό μεσημέρι. 'Εσκυψε και τά βάλε στην κεντημένη θήκη. Τού φάνηκε πως έκανε κάτι που θα τήν ευχαριστούσε. Αύριο ίσως να διορθωνόντουσαν όλα.

— 'Εγώ βγαίνο λίγο, ελγε ό πατέρας, εδω θα έλμα, στο καφενίο. Να σβήσης τά φώτα. Σε λίγο τάβουσε και πήγε στην κάμαρα του. Παλαίβοντας μέ τά σπίατα άναψε τό κερί του κι' άνοιξε τή Γεωμετρία. Μά δέ μπορούσε να μαζεύη τό νου του. Μιά στιγμή άκούει βήματα στην κοντινή κάμαρα.

— Τι σηκώθηκε ή Δόλια; Άκούει τό κλειδί να γυρίζει στη κλειδωνιά. Πεταχτηκε κι' έτρεξε στην πόρτα. Κλειδωμένη ή! 'Αχ! Θεέ μου! 'Αν γινότανε τώρα εκείνο που φοβότανε;

— 'Αν τής ήθε ή ιδέα να σκοτωθί! Για φαντάσου, ή Δόλια, ή ξανθιά Δόλια σκοτωμένη! Μά όχι δέν ήταν δυνατόν, τί ιδέες του ήροχοντο! 'Ανάγκασε τόν έαυτό του να διαβάση. Διάβασε μηχανικά και τά γράμματα, τά σχήματα χόρευαν μπροστά του. 'Όλο ή ίδια ιδέα ήτανε στό νου του.

— 'Αν σκοτωθί; 'Αν τής ερθη ή ιδέα να σκοτωθί; Πεταξε τή Γεωμετρία και χωρίς να ξέρη γιατί φύσηξε τό κερί. Τό σκοτάδι απλώθηκε μέ μιάς παντού.

Τώρα κάτω άπό τήν πόρτα τής Δόλιας έφεγγε μία κόκκινη γραμμή φως. Σηκώθηκε και μέ πνιγμένα πατήματα ήρθε και κόλλησε ταύτη τον στη κλειδωνιά.

Κάτι ελαφροί κρότοι ερχόνταν άπό μέσα, μέ ή άναπνοή του λαχανισμένη έτσι σκυμμένος που ήτανε δέν τον άφινε καλά νάκούση. — Τι κάνει μέσα; Γδύνεται να κοιμηθί; 'Α! Μπα, δέν εινε δυνατόν. Μη σκοτωθί!...

— Μά μέ τί μπορούσε, πιστόλι δέν έχει. Έκτός άν πήρε τό μπαμπά... Φαρμάκι κανένα; Μη-ποσ ελγε κανένα φαρμάκι! Για παράθυρο ούτε λόγος, μόλις εινε δυο πόδια ύψος... 'Αφου τή θεσι του και φιλαφώντας ήρθε στό τραπέζι.

— Λοιπόν ήτανε άλήθεια όλα αύτά;... Αύριο δέ θα πάη βέβαια σχολείο. Αύριο θάη σκοτωθί ή Δόλια, λείψανο στο σπίτι!... 'Η Δόλια σκοτωμένη!...

— Θεέ μου; Και μήπως μπορούσε να κινή άλλοιώς; 'Υστερα άφ' όσα άκουσε. Κ' ή ίδια λέξις, μέ τήν όποιή την ελγε χαρακτηρισίσι ό πατέρας διαρκώς ήροδос σε αύτία του... — Πάει ή Δόλια μας!... Τούθτανε δάκρυα και δάγκωσε τό χελά. Κύτταξε πάλι άπό 'κει.

— 'Η κόκκινη φεγγερή γραμμή ήτανε πάντα κάτω άπό τήν πόρτα. Μιά σκιά πηγαινόχρονταν μέσα. Ξαναπήγε στην κλειδωνιά. Τώρα ένα ντουλάκι βέβαια έστριξε. Τί γυρνεί; Κάτι φαρμάκι γυρνεί, κρυμμένο. 'Αχ! Θεέ μου σάν να μιλούσε μονάχη του φαινότανε.

— Προσέχει νάκούση. Τήν ίδια στιγμή κάποιος άρχίζει να σφυ-

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

και θα δημοσιευθουν με την ευραν των, τα επόμενα λογογραφήματα, εκ των σταλούντων την παρθεύσαν εβδομάδα:

ΠΕΖΑ: — 'Τό διαιθεφάρμακο» υπό Ν. Μι τή συγχώρει του πατέρα» Νικ. Γ. Σαρίβανου, «Αμερικανική δημοσιογραφία» Πίπη Δ. Καρμύρη, «Πανολεθρία κλπ.» Άγγ. Τσιώμου, «Τό φουμπόλ εν Άγγλίζ» Κ. Ηλιάδη, «Τετράμορφος ατοκτονια» Μ. Καπόλλα, «Εις τοίς Μαρκεσβόνους» Μαρίου, «Στό Σταυρό» Άλ. Βαρελακή, «'Η Άχρίς» Χ. Πηγεόνος, «Παραμύθη» θ. Α., «Ανέκδοτα πολέμου» Β. Λάσκου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ: — 'Πότε», 'Τ' άπεφάσαι», «Έχεις άδικον», «Εις Βουγιουκλάκη» Άγγέλου Σαλοτύου, «Έργατης», «Ισότης» Παικού Άγκάδη, «Έαρινή προία» Ν. Α., «Τό θύρον του έρωτος Ι. Ν. Ζήρα, «Σκέττα» Σοτ. Σγούνη, «Στός ήρωας» Β. Λάσκου, «Μνημόνα» Πέτρο Λεμόνα.

10 λεπτά ό σίχος (εκ 35 στοιχείων) διά τήν προτίμησιν των εγκρινομένων λογογραφήματων.

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης. — Καλλιτεχνικός θίασος υπό τήν διεύθυνσιν τής κυρίας Κυβέλης Άδριανού μέ τόν κ. Βουσσόπουλον, τόν κ. Χρυσομάλλην, τόν κ. Χαλιούπολον, Βενιέρην, τόν κ. Καλογερόκλου κλπ. Δράματα και κομωδία. Θέατρον έστεγαμένον. — Τιμαί θέσεων δρ. 3-2-1.

Μαρ. Κοτοπούλη. — 'Η δεσπ. Μαρία Κοτοπούλη μέ τόν έκλεκτόν τής θίασου Δράματι, κομωδία και επιθεωρήσεις. Θέατρον έστεγαμένον. — Τιμαί θέσεων δρ. 3-2-1.

Συντάγματα. — Καλλιτεχνικός θίασος Κας Ροζάν και Κου Πλέσσα. 'Επιθεωρήσεις, δράματα, κομωδία. Θέατρον έστεγαμένον. — Τιμαί θέσεων δρ. 3-2-1.

Παλλάς. — Νέον θέατρον οικοδομηθέν άποκλειστικώς διά Κινηματογράφου, Πινακίδων, φωτισμός θαυμάσιος, ασφάλεια, θόρυβος έβδου και όλα τά άπαιτούμενα διά νεώτερον θέατρον. Αί ταινία πρώτης τάξεως άπό μεγάλους οίκους Ευρωπαϊκούς. Ταινία επίσης καθαφώς 'Ελληνικά. 'Όδος Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρι του μεσονυκτίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σεν. Οικ. 'Ατέο. Τά εγκρινόμενα σχηματίζονται εις τήν στήλην των εγκριθέντων. Περύ τον λαμπόν δέν γίνεται ποτέ μνεία. — Νικ. Γ. Σαρίβανου δηνγοούμενον, τους εξ 'Αμερικής άπανελθόντας εφέθρους ναύτας και τήν πόλεμου, πάντας τους τό άγρια άποτελούντας ναύτας και υπαξιωματικούς. Μετά τούτο εφωτογράφησαν τούτους καθ' ήν ώραν εδάδιζον έκτελούντες διαφόρους πενικάς ασκήσεις κατά διαφόρους στάσεις. 'Επίσης καθ' ήν ώραν τό υποβρυχίον μας εφέτελει γυμνάσια, και μόλις ήρχιζεν ρυθίζομεναι και καλυπτόμενον υπό τών ύδάτων τής ήρμούσης θαλάσσης τής Σαλαμίνης εφωτογράφη ή υπό τών άνω κερών. Κατόπιν δέ διαπεραθεσθαι διά τής άπκακίτου του διευθυντού του Β. Ναυστάθμου επί του όρμουδτος τορπιλλοδύλου «Νικοπόλειος» (πρώην τουρκικού τούτου) «Ανταλείας» κολουμένου και εγένοντο αύται δεκταί εήμενός υπό του Κυβερνήτου αύτου υποπλοιάρχου του Β. Ν. κ. Νικολάου Βότση. Κατόπιν εφωτογράφησαν τό τορπιλλοδύλον τούτο και τό ένδοξον πλήρωμα αύτου, του Κυβερνήτου του κ. Ν. Βότση εθριοκόμενον εν τή μέσση.

Δαφροστέρες Ναυτόπουλον (Σημ. — Περύ τό αύτό θέματος μας γράφον άπό τόν Ναύσταρχον δι' έλιγών και τό «Ατρήνητο Ναυτόπουλο» και ό Α. Σ. άλλ' αι άνταποκρίσεις των ήλιων άρτεροτερ).

ΓΑΛΛΙΣ institutrice ζητεί μαθήματα καθ' ώραν. 'Εξάγειρο συστάσεις. Πληροφορία: Σταδίου 46 Δ.

Αι έγγραφαι συνδρομητών τής 'Ελλάδος

Αι έγγραφαι συνδρομητών τής 'Ελλάδος έρχονται και λήγουν οιανδήποτε εποχήν του έτους.

Αν Γιαννούσην. Διά 4 φορές δραχ. δύο. — Κ. Κοτοπούλην. Δίαν προσεχώς θα αρχίσωμεν. — Μαρ. Ροζά. Δημοσιεύεται. — Β. Μασοούκη. Δρ. μία και 20. — Ν. Καρβαλά. Φωτ. 'Ελήφθησαν. Χ. Πηρικύθη. Δραχ. μία. Γ. Βενιέρην. Φωτ. ελήφθησαν. — Αριστ. Μπότση. 'Ελήφθη. Κωνσ. Νυντόπουλον. 'Επιταγή ελήφθη. 'Ενεργήται.

Γ. Τούταν, Γ. Παπαδέε, Π. Κυθέρην, Θ. Α. Χ. Πηγεόν, Π. Λειμόναν, Άλεξ. Βαρελακήν, Β. Λάσκον, Μ. Καπόλλα, Τ. Δημήτριου, Κ. Ηλιάδη, Ν. Κατραμπαλάκη, Άγγ. Τσιώμου, Ο. Τσιουτίου, Β. Μασοούκη, Άχ. Μυημεδών, Π. Α. Π. Καρμύρη, Γ. Ζήραν, Γ. Αργιωνήν, Σ. Σγούνην, Γ. Καροβίσην, Ατρήνητο Ναυτόπουλο, Κ. θ. Π. Κ. Κάτορα, Άγγ. Τέταν, Ο. Ζαχάκη, Κ. Παντοστούπουλον, Δ. Δεβέντην, Α. Μοθην.

Τά παρ' ήμιν σταλέντα λογογραφήματα ελήφθησαν, και θα δημοσιευθουν με την ευραν των εφ' όσον εγκριθώσιν.

ΟΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

δέν εινε γραμμένα επί τής μιάς μόνον ύψους του χάρτου, άλλα και επί των δύο, ως άχρηστα δια τό τυπογραφείον, δέν εξεταζονται διόλου, ουδέ υποβάλλονται εις έγκρισιν.

Εταικίδειον εις τον Βασιλειον των Ελλήνων Γεωργιον Α'

Γνωστώς πρό του τάφου Σου ο Βασιλεύς έλάλησε τό λάος Σου, ραίνει μέ δάκρυα και ήμιν άμάρτανά τό σεπτόν σήχος Σου. Θρηνητήν άποδίδει Σου. Τήν άποδίδαν μεγαθύμου Βασιλέου! Τήν άποδίδαν Δημοκρατικού Μονάρχου Τήν άποδίδαν λαοφιλέος Άνακτού! Τήν άποδίδαν πιστόν προστάτου του 'Ελληνικού έθνους. 'Ο ανάλγητος και άπείσιος δολοφόνος Σου εις έλιγών άσυνησίτως κατά τας στιγμάς τής ήλικής δόξης Σου, διά τας ένδόξους νίκας του γενναίου Στρατηλάτου Κωνσταντίνου, του άνταύου Σου υιού, του άνταύου άπογόνου του τελευταίου τών Παλαιολόγων. Σε έπληξεν άνηλεώς κατά τας στιγμάς καθ' ός εδοχθή έμλιε εις διά τής νίκας του τριπλοήχου θωρηκτού μας «Α-θήρας». Της θα Σε προσέλεγε τούτε; Τίς θα Σε ήγειρεν εις τήν Θεσσαλονικην, τήν κατάκτησιν τής οποίας τούτονον θερμός άνερωσθήλσης, θα τήν έπέτυχες φειδι δια του αιματός Σου. Πίπταν υπό τήν δολοφονία σφαίραν άνθρωπομόρφου τέρατος, του άποδράματος τούτου τής κολάσεως, του 'Αλεξάνδρου Σχοδιά, του άπαύου τούτου καλοήχου όστις δέν εδίστασε, όστις δέν εδωδέθη να πλήξη Σε και μετά Σου τας κερίας τών 'Ελλήνων ελευθερίας του 'Ελληνισμού. 'Εκ τίνος λοιπόν σοβέρου έπλάσθη ό πρωτοφανής όστις καλοήχος όστις κατεσυνέτριψεν εκ τής εδόννης τήν καρδίαν τής λαοευνής ήμιν Βασιλομήτορος 'Οίλιας και άπάντων τών μελών τής Βασιλικής οικογενείας, τής οποίας διεσφραξες ουχι μένον ως άγαθός άνθρ άλλα και ως φιλόστοργος σήχος, πατήρ και πάππος. 'Ο Βασιλεύς Γεώργιος Α. κατά τά μακρά έτη τής βασιλείας του απεβλήθη οι μόνον μεγαλειόδοξος βασιλεύς, άλλα πιστός και ευνουειχτός εις τά καθήκοντά αύτου ως ήγεμόνος του έυγενεστέρου τών λαών και του πλέον ήρω ήρω πολιτισμένου. Πως λοιπόν δέν ήγονεν ή γή και να καταπύ τόν δολοφόνον τήν στιγμήν καθ' ήν ή άποτροπήσας χερ του φρονηάτο να κατηνύχου τό κείριον πλήγμα διά να στερηθή τόν κώμον τούτον καλού και λαοφιλέος ήγεμόνος; Τούταήν λοιπόν τύχη τέν άνέμενε μετά ήμίσεως αιώνος ήρωου βασιλείας; Φειδι ήμιν ποτε δέν ήθέλησε να πανηγυρισόμεν τήν άναστροφή του άνδρείου έκπορηκτού τών 'Ελλήνων εις τόν 'Ελληνισμόν ήρόνον μεγαλύνοντα ήρω υπ' αύτου. 'Επείρωτο αύτι να τόν λαοφιλήμενον διά ζήτωικραυθών να ειμεθα όλοι ήρωοκαίσις εκ τής εδόννης και του πένθους του κατακαλλόντος τήν καρδίαν παντός 'Ελλήνος διά τήν άνάνδρον δολοφονίαν του σεπτού βασιλέως μας εις τήν Θεσσαλονικην, εις ήν εύτυχέ-

στατος διέμενον, έντελής άμέριμος του κινδύνου εν διατρέχει και εις ήν εν τούτοις έσπέρωτο να άφήση τήν τελευταία του πνοήν. Πάντες οι ιδόντες αύτόν κατακείμενον άπνον εντός του φερέτρου του άλλα έχοντα επί τών χαίλων αύτου τό μεδίστηα τό προσήγες και θελακτικόν, δέν ήδυνήθησαν να μή έκφέρουν μίαν κατάραν κατά του έλευσίου δολοφόνου, στερήσαντες αύτόν τής πολιτικου ζωής του κατά τήν κρισιωτέραν στιγμήν. 'Ο θάνατος του Βασιλέως μας δέν θα μείνη άνεπίδηκτος.

Κατηρμένως έσαι θα εινε ό δολοφόνος του. Κοιμού εν ειρήνη σεπτε Βασιλεύ. Αιωνία σου ή μνήμη. 'Εσω εύλογημένος.

Τέ 'Ιμβρου Μαρία Α. Ροζά 'Εν Μανσούρα τή 11/23 'Απριλιου 1913.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτά ό σίχος (εκ 35 στοιχείων) διά παν δημοσίευσμα τής στήλης ταύτης.

'Αντ. c. p. και δη εκ τής νέας 'Ελλάδος έντός φακέλλου. 'Απάντησις ασφαλής και ταχέα. Δίσις: Σοτήριον Ι. Βουδύκων, Κεντρικόν Κατάστημα. 'Ηράκλειον — Κρήτης.

Δ'εα 'Ιόλυν. — Τί γίνεσθε; Ούτε λόγος πλέον περί λευκώματος. Θα περιμένο επί πολύ άκόμη τήν έκδοσιν του; Πάτριαι 'Ασπασία Μεθενιτη

'Ελιπίδες που σβύνουν Μιά μαργαρίτ' ελόδωρη γλυκά φυλλομετρούσα με άγαπή; δέν με άγαπή; αγά σιγά ρωτούσα. Με άγαπή; έρώτησα, άλλα δέν ειχε μείνη παρά ένα φύλ' άδύνατο που ήρχισε να φθίνη. Τεπελέτιον Γ. Ι. Παπανικολάου

Να ελιπίξω;.. Χαρισμένο σε 'αλήνη που με νοιούθει Μιά μέρα σε κήπο μαγικό, μια λευκή περιστερά εκ φτερά της μαζώναι, σιμά σ' ένα κρino γεμάτ' άπό μύρο λεπτό, σάν να εζήτει κάτι, τό θεσι πηγήν ετρέφονταν στα πέταλα του κρίνου, για να πηξ τό γλυκό άρωμά του. Τί στιγμή για τόν κρino εκείνη! Εδύταξες άρρητου ήδονής!... Νόμιξε τό φτωχό πόθος θα ήτο για πάντα εύτυχοισμένο!... 'Ο άδυσίπνοτος σκληρά ειμάρμένη έρωταυμένη!... Μ' ένα τινάγμα τό περισσότερο βέβηνης φηλά, τους αϊθέρας σήχον με χάρη. Μένει μοναχός ό κρinos. 'Αχ τί καυμός! Πώς να ζήση, άφου τή θροσού του ειχε πάρει τό λευκό περισσότερο!... 'Ελα, έλα και πάλιν να ζωήση τήν χαράν μου λευκό περιστέρι. Φειδι, φείγεις και με' άφινει μοναχός με κείνη τήν θλιβερόν έντος Γλυκαίαν 'Ανάμνησιν.

Εις τόν άρχηγόν μου Ι. Αιμυλιάνον θερμά συγχαρητήρια διά τό φυσικόν τάλαντον τής μοναδικής του ποιήσεως, τής εδοχής μας. Καρδίτσα Άγαθολής Δ. Τέκας

Εις τόν 'Ελευθερωτήν Σοδ άξίζε, σοδ ήρωος, λαδώνη μας ό θρόνος μη φείδου σε κανέναν, γενου Βουλγαροκτόνος γενου μη ώρ' αρχήτερα και πέτασε τα φέτα στερη παντού τόν θάνατον, μέρι σ' αυτήν τήν 'Εσφια

Τιμωρήσε τους μια φορά, να βέλου λήη γήνων κινδύνου και ρεστα έπειτα, όδρε και άλλη δόξαν τί αυριον, τί σήμερα, μια πάντα θανά ήνη. Τέν βλέσεις πως μέ στενεσαι, τά παλαιά του δέν ε' άφηνη.

πολύ μας κοκορεύτηκε και άζηλά πετιέται, δε, κι' αν κινήσε του γουρνου στην λάση θα κολιέται.

Στά μέρη που έπησαν κρηραξεί ό φόνος τί κάθεται και τους κιντά; Γενού θηροκτόνος τό Στέμμα τόχεις ήμιο, καθώς και τήν άνδρεία εολόθρευσε τους απ' έκει, πέτασα φύλη άφρη.

Βασίλειος Θελέγιου

Πατριόσμος άνταλλαγή c. p. κολουών και τοσίον 'Ελληνιστί και Γαλλιστί μετά συλλεκακων και μερφομένων. Δις Γλυκαία 'Ηλλάς, p. Γ. Ζακύνου.

'Αντ. c. p. Fleur de pré, p. Γ. Γουμπερίστον Καλαβρύτων

'Ο κ. Φωνάς Μαρτίνος, εκ Καρφαλίνας, νοσηλευθεί εν τώ Α' Νοσοκομείω Θεσσαλονικης, ε-πέφραται εις τήν πατρίδα του δι' άδασια. Εύχαμαι καλό ταξιδίον. Α. Α.

Δ. Α. Καμπράκη. — Πού εθρίσκασαι; Διατί δέ γράφεις; Κυπαρισσία Ε. Κ.

'Ανταλλαγή Δελταριον δέχεται ή «Νεράιδα του Νελλου». Alexandrie — Egypt

Συχωρημένη ναοια Τήν Παναγιά παρακαλείς δια να σε κυτάη σάν βάρκα όπου έπισσεσ και να σε βοηθάη 'Υφόνεισ και τά χέρια σου και λες άχ Παναγιά μου χύσ' απαλά-απαλά βλοσαιο στην καρδιά μου Νά σ' άδηγησ στον όρμον σου νάινι πάντα σιμά σου

να σ' άδηγησ εις τό καλό, ναίνι πάντα μπροστά σου

Πιστώ να σε άκουσε, αυτό έγω ρατάω αν δέν σε συγχώρησε, έγω...σε συγχωρώω Διάξασε το και να δής, ότι συχωρημένη θε να εζήτες. 'Ο Βήτας Θήτας

'Αντ. c. p. Δίσις: 'Αλ. Πολυκαλάν, 'Αργοστόλιον. 'Αντ. c. p. Δίσις: 'Ροδόχρους άνακία, p. Γ. 'Αλη-Ψαλαπή-Οίχαλις.

'Ανταλλάσσο παγκόμι, c. p. και εφημερίδας. Δίσις: 'Η. Νάρκισσος, p. Γ. 'Αργοστόλιον — Καφαλληνίας.

Κλαίρα Λέρη, Κέρκυρα. — Σας έγραφα σε «Εύθω», σας γράφο δε και εις τήν δηλωθεσαν διεύθυνσιν και άναμένω άπάντησιν σας εις τας ερωτήσεις, εις τήν εν τή έπιστολή μου διεύθυνσιν. 'Ανδρέας Καρούνης

'Ονειρευμένη 'Ελληνοπούλαν. 'Αλήθης άπεικονισις αίσθημάτων. Θερμά συγχαρητήρια για τό «πικρό παρπύον». Καρδίτσα — Θεσσαλίας Α. Α. Τέτας

Βασιλειον Ζαχαρόπουλον, Νησιον. — Τί ένεισι «κρυφή άγάπη»; Δίσις: Γεώρ. Μιτυληνάου, p. Γ. Τέταν.

G. P. Elremide Trebigonde, Mer Noire άνταλλάσσει γραμματόσημα και δελτάρια.

'Επιθωμόν 'ανταλλάξω έπιστολικά έγχρωμα δελτάρια τοποθεσών, άλλ' άποκλειστικώς με θεοποιήσας και πρό πάντων Ζηπιδας, λεπτάς και έμεμβόλους. Δίσις ασφαλής: Δυκίσις Γεωρ. Γιαννούσης, Σινώπην. Σινωπε Mer Noire.

'Αντ. c. p. εξ 'Αθηνών και Πατρών μόνον, Γαλλιστί, 'Αγγλιστί. Mr A. E. Chalouet, Koukan, Quinee Francaise, Afrique.

'Αντ. c. p. εξ 'Αθηνών μόνον Γαλλιστί, 'Αγγλιστί, 'Ελληνιστί. Mr A. B. C) ο P. Z. Koukan, Quinee Francaise, Afrique.

ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΔΥΤΑΙΚΑ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ 'Οδός Αίόλου και Ευριπίδου άρ. 108 ΤΙΜΑΙ ΕΝΤΕΛΟΣ ΕΙΛΙΚΡΙΒΕΙΣ

ΚΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΘΑΝ. ΠΑΛΛΗ & ΣΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙ, Ο ΟΣ ΕΡΜΟΥ Πλούσιος γραφικής ελγος. 'Εγχευα και έπισκεπητήρια καλλιτεχνικά. 'Εφο

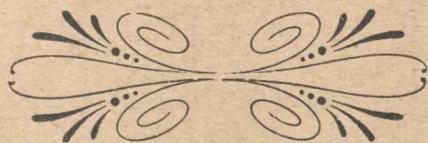
— Είδες πού θέλουν νά μᾶς πάρουν τούς 'Αγίους Σαράντα ;...
 — Άμα εἶνε ἔτσι, σιγά σιγά θά μᾶς πάρουν καί τούς 'Αγίους Πάντας!!!

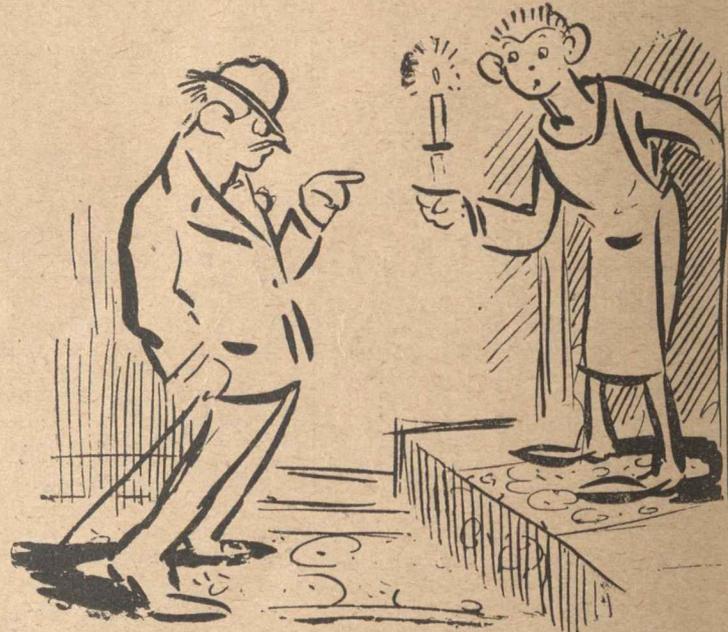
— Είδες Κική μέ τί λύσαν πού ἐπιτίθενται οἱ Ἴταλοι κατά τῆς Ἑλληνικῆς Ρόδου ;
 — Ναι, ἀλλά νά ἰδοῦμε καί τί λύσιν θά ἔχη αὐτή ἡ ὑπόθεσις.

— Τέλος πάντων, βρε ἀδερφέ, αὐτοί οἱ Βούλγαροι μᾶς παραμπήκαν στή μύτη μέ τās ἀπαιτήσεις των.
 — Ναι, ἀλλά θά 'δῆς ὅτι ὅλο αὐτό θά τούς βγῆ ἀπό τῆ μύτη.

— Λιλίκα, δόσε μου τὸ τόπι σου νά παίξω.
 — Μπᾶ, τὸ θέλω καί ἐγώ.
 — Τότε δόσε μου τὴν κοῦκλά σου.
 — Μπᾶ, τὴν θέλω κι' ἐγώ.
 — Μὰ ἐπὶ τέλους, Βουλγαρία εἶσαι καί τὰ θές ὅλα δικά σου ;

'Ο κύριος ἐπιστρέφων κατόπιν οἰνοποσίας.
 'Ο κύριος.— Γιάννη, ἀναψε ἕνα κερί γρήγορα.
 'Ο ὑπηρέτης.— Ἀμέσως ἀφεντικό' ἀλλά τί ἔχετε ;
 'Ο κύριος.— Δὲν ἔχω τίποτα. Μόνο μέ ἐφώνηξε ὁ φίλος μου ὁ Μανωλάκης νά πιθῶμε μιὰ μπύρα γιὰ νά σταθοῦμε στὰ πόδια μας' ἤπιανε 15 ποτήρια καί ἀκόμη δὲν μπορῶ νά σταθῶ...

— Λοιπόν, εἶπαμε γιὰ τὴν κυρία, μακαρόνια, ἀρνάκι ψητό, κρέας μέ κολοκυθάκια, αὐγά τηγανιτά καί γιαούρτι.
 Τὸ γκαρσόνι (κατ' ἰδίαν). — Μωρὲ ὄρεξι.....
 βουλγαρικῆ...